

487575

93

IANUARIE 1947

APARE BILUNAR

Redacția și Administrația:

Str. Cobălcescu, 16 * Tel. 3.40.80

24

Revista copiilor și a tineretului

PREȚUL LEI 2.000

HIPOPOTAMUL

de M. ROMANO

Sadek se apleacă peste bord cu felinarul și cercetă apa; în aceeași clipă o limbă de foc se înalță în văzduh din focăra ce-o aprinse tovarășul nostru. O zguduitură, mai puternică decât cele precedente, ne aruncă unul în brațele altuia și nu știu cum Sadek nu se rostogoli atunci cu capul în apă. Toți negrii, deodată, deteră un strigăt sfâșietor de spaimă, iar vasul începu a mișca neconținut.

— Hipopotamul! Hipopotamul, țipă, în sfârșit, Sadek. Ne repezim pe bord.

Van Thylt, sosit înaintea noastră, dădea negrii la o parte pentru a ne lăsa un spațiu mai liber și trase. Un foc, două, trei. Alte detonături urmă. Toți trei trăgeam cu armele, țintind spre o apariție monstruoasă, înfricoșătoare, care se menținea la nivelul apei și părea colorată în roșu din cauza luminii focului care se reflecta în apă.

Nava se mișcă, clătănându-se, dar nu înainte, ci desoria mereu o mișcare rotatoare, îndreptându-și pupa înspre malul care se zărea din apă din ce în ce mai bine, iluminat ca de incendiu.

Acum monstrul începu să se distingă bine; nu se mai ținea la nivelul apei, ci își înalță tot corpul ca să se apropie de țarm. Am putut vedea, prin întuneric, că enormul său cap era îndreptat înspre noi și din când în când, după o detonătură de armă, simțeam o zguduitură atât de tare, că ne obliga să ne prindem unul de altul ca să nu cădem.

Negrii se liniștiră în cele din urmă, și aceasta era deajuns pentru a ne da posibilitatea să culegem la evenimentul, dar nu-mi puteam face o idee lămurită cum ar fi capabil monstrul să țeară după sine vasul; singura explicație era desigur că acești sălbateci s'or fi servit din nou de cașe, ațâțând hipopotamul, ca să-l prindă și să-i mănânce carnea sa gustoasă. Dar în ce loc era legată frânghia? Nu se vedea de nicăieri și din această pricină tare mă miram cum ar putea hipopotamul trage cu sine tot echipajul.

— Foc mai mare, dădui eu ordin negrilor, care se apucară îndată să incingă flacăra.

Monstrul se ținea la câțiva metri depărtare de noi, dar nu-l distingeam încă atât de bine pentru ai putea descărca un glonț explosiv în fălcile sale enorme, întredeschise — gest înfricoșător ce-l fac aceste bestii când se găesc în fața inamicului.

Intr'adevăr, corabia se afunda mereu, fără să ne dăm bine seama. Din fericire ne aflam într'un loc mai puțin miștinat decât stâncos și din cauza aceasta pericolul unei perforații era, natural, mai mic.

Focul, grație însufletirii negrilor, înalță acum o luminoasă flacăra roșie, permițându-ne să cunoaștem mai bine situația. Monstrul se afla în apropierea țarmului. După vreo câteva detonături de armă și o pauză, se auzi, deodată o răsuflare îngrozitoare și din când în când bestia ce se cutremură convulsiv ceea ce arăta, fără îndoială, că avea dureri mari.

Când slaba lumină la focului ne permise să distingem mai bine monstrul, ridicându-și capul său enorm din apă, traserăm hotărâți, toți trei deodată, sperând că-l vom nimeri cu câteva gloanțe în gură. Din când în când se mai repetau acele zguduituri și Van Thylt ne propuse să nu mai tragem cu arma.

— Atunci ce vom face?

— Așteaptă să moară și dacă situația se va schimba vom vedea ce mai avem de făcut, zise Van Thylt, cu hotărâre.

Am încetat, deci, să tragem și așteptam în liniște, ațâțând mereu focul. Monstrul într'adevăr nu mai făcea nici cea mai mică mișcare; în orice caz nu se mai produceau zguduituri ale bărcii noastre. Dar tot nu era mort, deoarece i se mai auzea răsuflarea înăbușită și, din când în când, un muget îngrozitor răsună în obscuritatea nopții.

Când la primele raze ale soarelui ne puturăm da mai bine seama de situația în care ne aflam, rămaserăm buimăciți. Hipopotamul zăcea la o distanță de vreo câțiva metri de noi. Nu era încă mort. Corpul său enorm se zvârcolea din când în când și apa de lângă țarm era toată înroșită de sângele animalului.

Van Thylt avusese dreptate și putem zice că nimeni din noi nu-și dădea seama de cele întâmplate în timpul nopții, și din care cauză eram atât de ulmiți.

Așa dar, care era adevărata cauză?

Vroind să cunosc părerea lui Borel și a lui Van Thylt, acesta din urmă mi răspunse că pentru moment avem ceva mai urgent de făcut — adică să încercăm să ucidem hipopotamul — decât să stăm pe gânduri pentru a rezolva problema a cărei deslegare vom avea-o la lumina zilei.

— Da-ți foc mai bine și lăsați conferințele, încheie Van Thylt.

Pupa vasului se dădea la fund. Crezusem la început că negrii erau responsabili de situația aceea, că ei au încercat iarăși să prindă hipopotamul cu vreo cașe, ca aceea pe care o fabricaseră în prima zi; dar prăcepu-am acum că breia negri nu aveau nicio vină de cele întâmplate, căci nu ei căutaseră monstrul, ci monstrul ne căuta pe noi.

— Să ieșim pe uscat! zise, în cele din urmă, căpitănul. Dar înainte de toate era indispensabil să ne asigurăm bine dacă monstrul era mort sau măcar în stare de-a nu ne putea deștepta nicio îngrijorare. Astfel că se mai trase un foc explosiv, și Borel se însărcină să mai tragă un glonț în ochiul monstrului.

El nimeri la țintă, probabil, căci după aceea animalul mai făcu o mică mișcare, aproape imperceptibilă și'n urmă își dădu suflul.

De data aceasta era într'adevăr mort.

— Pe uscat! ordonă Sadek, și vreo câțiva negri săriră să-i execute ordinul.

Patru negri încercară să ridice ancorele, dar nu isbutiră să miște măcar corpul greoi al monstrului, care tot mai respira.

Ei mai încercară să ridice ancora a treia, ca să poată coborî în apă.

Dar încercarea negrilor nu era atât de ușoară; era chiar un lucru aproape imposibil să se desfacă ancorele.

Imbarcarăm din nou și apropiindu-ne tot de monstru, căutam o modalitate prin care să extragem cele două ancore înfipte adânc în animal, și să descurcăm, în același timp și lanțurile peste care hipopotamul căzuse doborât înainte de a muri.

— Trebuie să spintecăm animalul, zise călăuză.

— Dar să încercăm mai întâi să despotmim vasul, răspunse Borel.

— Da, să se pună motorul în mișcare! ordonă eu.

Motorul se puse în mișcare după ce se desprinseseră lanțurile de pe roatele dintate. Dar — decepție! — vasul nu se mișcă din loc, fiind adânc împotmolit.

— Aruncați totul afară, ca să se ușureze și să se poată ridica! ordonă Sadek.

Negrii aruncară peste bord tot ce găseau la îndemână; bufoaie, frânghii, cealaltă ancoră, mese, lemnărie, în fine tot, și treceau bine, din mână în mână acele obiecte ce nu puteau fi aruncate în apă, ca așternutul, scoartele, etc.

Apoi legară capătul unei frânghii destul de lungi la prora vasului și aruncară cealaltă capăt pe țarm. După aceea se desfășurară pânzele și motorul fu pus în mișcare. Eriza dimineții suflă ușor în pânze, ajutând acțiunea motorului. Din când în când se auzea un mic șgomot; cracc, cracc... și în cele din urmă zbutirăm să liberăm vasul din prisoarea lui.

Se desfășurară pânzele la loc și barca fu menținută în poziția sa, cu ajutorul acelei frânghii lungi care ajungea până la mal; la capătul frânghiei se fixă o ancoră, care fu scufundată în apă, pentru a immobiliza

Continuare în pag. 10

ABONAMENTE: Trei luni 9600 Lei * Șase luni 19.200 Lei * Un an 38.400 Lei * Pentru școli și Cămine 76.800 Lei * Pentru Întreprinderi și Instituții 150.000 Lei anual * CONT CEC 210.138

Taxa poștală plătită în numerar, conform aprobării Dir. Gen. P. T. T Nr. 227.808/946

A fost odată un Făt-frumos, fiu de împărat. Dânsul stăpâna atât pământ cât frunza. Când i-a sosit vremea ca să se însoare, Făt-frumos a dat în stele și i s'a arătat, că mireasa lui va fi Frumoasa-Pământului.

Unde sfârșește pământul era o grădină. În grădina aceea creștea un măr. Mărul acela făcea numai trei mere și în unul din ele se afla Frumoasa-Pământului.

Făt-frumos a auzit ce departe se află Frumoasa-Pământului, dar nu s'a speriat de depărtare. Avea el cai năzdrăvani de zburau, mâncând pământul și hând norii, cari-l puteau duce până acolo. Numai de una se îngrijia și-l făcea să fie amărit; anume că era acolo un Negru-Împărat, care păzea grădina.

De întristate și de amărăciune Făt-frumos nici să mănânce n'avea poftă. Văzând părinții, cum slăbește zi cu zi, l-au întrebat, de ce suferă că-i așa de strașnic amărit.

La început i-a fost rușine să mărturisască, dar mai apoi a zis verde, că-i este de'nсурat.

— Dacă pottești să te însoari, i-au răspuns părinții, atât mai bine. Cine nu dorește să aibă o noră acu la bătrânețe? Numai asta să-ți fie boala.

Atunci părinții, au început să-i propue fete, tot una și una, precum pe fata lui împărat-Albu, pe fata lui împăratul Mic, pe a lui Mare și câte altele. Dar voinicul da mereu din cap, că nici una nu-i convine, că nici-una nu-l încâzește. Apoi la urmă se rostește:

Ce tot umblați cu una cu alta! Toate fetele-s bune; de nici una nu mă plâng, de cât gândul meu zboară peste nouă mări și nouă țări. Iubesc pe Frumoasa Pământului din măr. Și au vrut să-l a bată dela acest gând, căci din căți au umblat după dânsa, nici unul nu s'a mai întors; în deșert îi vorbeau însă, în deșert îi ziceau mai cu binisorul, mai cu răul, ca să-și ia gâdul dela ea, dacă dorește să nu i se întâmple ca la mulți alții, cari s'au dus și îndărăt nu s'au mai întors.

În zadar! Nimic nu prindea.

Și apoi dacă au văzut ce au văzut părinții că nu se poate, l-au binecuvântat și i-au dat voie să se ducă. Mai bine duce-se decât să se prăpădească, topindu-se ca ceara de dorul ei.

Atunci Făt-frumos a mers în grajd să-și aleagă un cal. Acolo erau sute de cai, care de care mai frumos și mai vioiu. Dar el a trecut prin fața tuturor și s'a apropiat de un cal răios, care mânca la oase în loc de iarbă; îi așeză frumos șeaua și începu să-i zică:

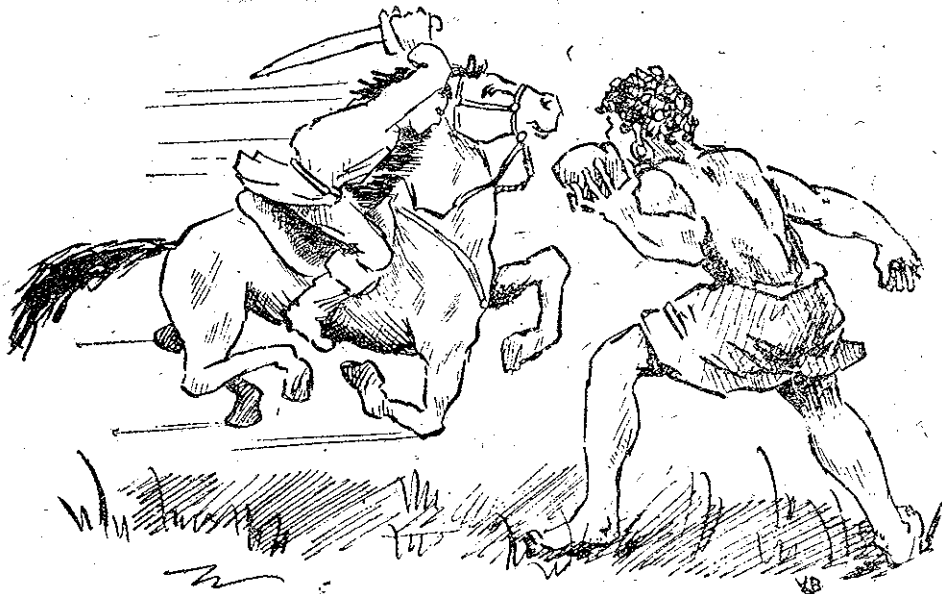
— I! Murgule, i! căci lungă cale avem de făcut și zău nu știu cum o vom duce la capăt!

Calul îi răspunse:

— Să trăești, Făt-frumos! Sunt ani de când nimeni n'a mai băgat mâna-i împărătească asupra-mi. Tie nu ți-a fost rușine să mă bagi în seamă, dar te asigur că nici tu n'ai să te aștepți la rău din parte-mi.

Apoi dintr'odată s'a scuturat, răiosul de cai și când ce să vezi? Apare înaripat, cu aripi scilipitoare de-ți luau vederea.

— Incalecă, zise calul, căci lungu-i drumul, greu este el, dar cu ajutorul

FRUMOASA PĂMÂNTULUI

— Poveste populară —

lui D-zeu vom reuși să-l ducem la bun sfârșit. Multe am suferit eu, dan și multe pot.

Zbură calul înaripat ca vântul, ca gândul. După zile și luni, au ajuns, mulțămită lui D-zeu, la grădina Harapulului, la grădina lui Negru-împărat.

Sezură întâi și se odihni, apoi Făt-frumos își încinse armele, și încălecă. Apoi se azvârlă fără zăbavă în grădină și după ce se uită de jur împrejur voi să rupă, pe nesimțite, mărul cu Frumoasa Pământului. Acest măr se afla pe pomul din mijlocul grădinei. Nimeni nu putea să se apropie nevăzut de Harap, de oarece de jur împrejurul pomului tot pământul era gol iar mărul nu făcea decât trei mere, și în unul din ele se găsea Frumoasa Pământului.

În momentul de a se apropia Făt-frumos, iacă mi se deșteaptă Harapul și se repede asupra-i, să-l sfășie de viu. Și când mi se apucară, dragă frate, și mi se înhățară la luptă ceva de speriat; Făt-frumos călare pe calul cu aripi, lupta cu spada și da în carne vie, dar nici Harap nu se lăsa mai pre jos; ci înfigea adânc ghiarele sale, ca un ticălos ce era, fără milă.

După o luptă desperată, Făt-frumos își face vânt odată și când se repezi asupra arapului, îl înfige în pământ până la genuchi. Acuș Harapul se zbătea, dar nu putea să se mai miste cătuși de puțin. Atunci Făt-frumos trage odată cu spada și-i tăie capul. A curs, frate dragă, a curs atâta sânge negru ca mura cât ajunge până la glezne.

Se ucă apoi Făt-frumos pe măr, cu lege cele trei mere, incalecă iarăși pe calul cu aripi și porneste spre casa.

Ajungând pe lângă malul unui râu, scoate meriele din sân, taie unul din ele, dar nu găsește nimic; taie al doilea, de asemenea nimic.

Voinicului începu să-i bată inima coltea de teamă; crezu că toată cauza i-a fost în deșert; dar calul cu aripi care pricepea totul, surădea pe sub mustați; calul cu aripi știa, că în mărul din urmă se află Frumoasa Pământului.

Când taie și al treilea măr, ce să-i vază ochii? Pe Frumoasa Pământului, care strălucea ca soarele. Da, nenoroc, în graba lui, tăind mărul, a zgâriat și degetul cel mic al Frumoasei Pământului. Și la moment începu să-i curgă sângele; atunci voinicul a dat fuga după niscai ierbură, de care să-i contenească sângele dela degetul cel mic.

Dar abia plecă de acolo și veni ră niste țigănci. Au apucat-o cu sila și au început să o împungă, bă cu ace, ba cu alte alea, pela cap, mâini, picioare, în cât biata Frumoasă a Pământului s'aocolosit și s'a făcut mică cât un pește. Acest pește era cu totul aurit. Pe lângă râul acela se afla un rezervoriu de apă. Țigăncile au aruncat peștele într'ansul. Apoi îmbrăcat cu hainele Frumoasei Pământului pe una din țigănci au lăsat-o acolo și s'au dus. Intorcându-se Făt-Frumos și văzând-o așa de neagră la față s'a speriat. Ea să fie Frumoasa-Pământului pe una din țigănci, au lăla ochi, crezând poate că nu vede bine.

— Asta să fie Frumoasa-Pământului? nu semăna cătuși de puțin.

Ce gândește el?

— Poate așa-i Frumoasa-Pământului, poate s'a înegrit într'adins ca să mă încerce, dacă țin la dânsa!

A luat-o cu dânsul! Dar, fiind însetat, s'a aplecat să bea puțină apă din

rezervoriu, înainte de a încăleca și de a porni, când colo ce să vază? Un pește aurit, pe care-și p'opuse să-l prinză. Intră în rezervoriu și după câțva timp îl prinde și-l ia cu dânsul acasă.

Părinții văzând pe nora atât de neagră, s'au amărât grozav. Nu se așteptau să fie Frumoasa Pământului așa de neagră, să nu-ți vie chiar s'o vezi. parcă era o țigancă. Le-a povestit băiatul, că nu era așa neagră la început, dar în urmă din ce cauză a devenit așa, nici el nu pricepe.

— Dar, de vreme ce așa mi-a fost norocul, am s'o păstrez.

Seara băiatul scoate peștele și-l dă să-l prăjască la țigac. După cum se obișnuiește, a fost curățit de femeie, iar spiniț au fost aruncați la gunoi. Acolo a crescut un chipariș frumos, minune mare, numai frunze galbene ca aurul! Când se întâmpla să treacă împăratul, împărăteasa ori fiul de împărat, se îndoaia chiparișul până jos de tot și mi-i săruta, că te minunai cum! Dar când se întâmpla să treacă țigancă, se ridică în sus și se cutremura peste tot.

Țigăncii nu i-a trebuit mult să priceapă că-i vreo drăcie la mijloc și că poate Frumoasa-Pământului o fi crescut supt forma chiparișului; și sub cuvânt că face umbră, a cerut de-a bărbatul ei, să-l taie.

— Cum să-l tăiem, o frumusețe de chipariș, ce noi îl avem și lumea se îndrăgește de el?

Dar femeia ținea să i se facă pe plac: să-l tai, căci altfel nu se poate.

Bărbatul, ca să aibă liniște în casă din partea femeii, care-l săcăia toată ziua, i-a făcut pe plac. Dar pe când argății tăiau, cade o așchie în ciorelul unui argat moșneag. Acesta n'a priceput în acel moment, dar venind acasă și desbrăcându-se a căzut așchia jos, de-a parfumat toată odăea; iar bătrâna ridică așchia și o bagă în dulap, spre a nu se prăpădi. Ce-mi era asta? Era Frumoasa Pământului. Pe când moșul și bătrâna dormiau ea se scula, directica totul prin casă și în fapt de zi se ascundea în dulap.

Moșul și bătrâna, minune mare, se tot priveau și nu pricepeau cine drege toate acestea. Bătrâna credea, că moșul face totul; pe când moșneagul își închipuia că bătrâna, dar că nu vroia să-i spuie. Bătrâna zicea în sine:

— Tare trebuie să mă iubească moșul, pentru ca să se scoale noaptea să facă atâtea lucruri. Pe semne îi este milă de mine.

Iar moșul:

— Lucru mare, bătrâna! o știam altfel, dar m'am înșelat. Nu vezi cum drege totul baba?

Încetul pe încetul au sosit Paștele. Frumoasa Pământului ce pune la cale? Coase haine noi pentru moșul, pentru baba, da haine împărătești, încât se minunau și dânsii de unde atâtea lucruri și atâtea frumuseți!

— Mi se pare, habo, că tu le faci toate acestea, întrebă într-o zi moșneagul pe baba?

— Ba, mi se pare că tu, moșule, dar nu spui.

Una alta, băgat-au de seamă, că ceva-

ceva se petrece aci, dar nici prin gând nu le trecea lor de așchie.

Stau pe gânduri dacă trebuie să se îmbrace sau nu cu hainele acelea, căci se temeau, să nu fie trași la răspundere de împărat la biserică, că de unde au găsit hainele împărătești, ei niște oameni săraci lipiți fără pic de mlaie în căpistere? Și așa s'au hotărât să nu se îmbrace cu ele și mi s'au dus la înviere îmbrăcați în hainele lor sărăcăcioase.

Abia au plecat de acasă și Frumoasa Pământului s'a pus de a asternut casa cu niște covorașe frumoase, de-ți pierdea mîntea uitându-te la ele. Apoi s'a pus la gătit la bucate, plăcinte, pui fripiți, dulceturi, gadafurii și altele, bune și gustoase, de să te lingi pe degete, când ai gusta din ele.

Bătrânilor, la întoarcerea acasă, mai că le venea să nu intre în casă:

— Aci se petrece vreo drăcie, zice moșul. Mie parcă mi vine să nu intru în casă. Tu de ce părere ești?

— Deh! moșule! Omul rău nu-ți face lucruri frumoase, iar aci nu văd vreo faptă rea, decât, după cum poftesti! tu ești bărbat!

Și-au luat inima în dinți și au intrat. Fata încă nu doreticase totuși, ci tot mai puca în ordine odăea unde se primesc musafirii.

Văzând-o bătrânii i-au și grăit:

— Cine ești tu, puică?

Odată ce fata a fost surprinsă, s'a apucat și le-a înșirat una câte una totul, anume, că dânsa-i Frumoasa Pământului. Apoi povestește cum fiul de împărat a scăpat-o din mâinile Harapulului, cum niște țiganci cu vrăjile și cu acele lor au prefăcut-o în pește și toate celelalte câte am povestit până aci. Bătrânii nu mai puteau de bucurie. Săreau într-un picior de bine ce le părea. Au poftit-o să rămâie la dânsii, căci ei copii n'au și o vor iubi mai mult decât își iubesc ochii din cap. — Iar Frumoasa Pământului a și rămas.

Fiul de împărat, dacă nu mai putea de viața rea dusă cu țigancă, s'a și îmbolnăvit rău, și nici nu mânca, nici nu bea; nimic nu poftea să guste. I se aduceau plăcinte, gătite de fecioare, mănăcări fel de fel, dar în desert căci n'avea poftă de loc.

Atunci aude și Frumoasa-Pământului de boala lui și mi se apucă de gătește o plăcintă cum se pricepea ea numai s'o facă, bună și dulce, să-ți lase gura apă; apoi o trimite la fiul de împărat cu bătrâna. Sosește bătrâna la palat, dar cine o băga în seamă? Nici nu o lăsa să intre pe poartă. Dar iată că aude fiul de împărat de sus de unde se afla bolnav, și ordonă să fie lăsată să intre.

Fiul de împărat văzând plăcinta aceasta, dîntrodăță îi vine poftă și începe să mănânce. Apoi îi zice bătrânei să-i mai gătească una. Măncând și din aceasta, s'a făcut și mai bine. Bătrâna îi aducea în fiecare zi și astfel fiul de împărat a început să meargă din ce în ce mai bine și se făcu pe deplin sănătos.

Atunci întreabă el pe bătrână:

— Rogu-mi-te, spune-mi, tu faci plăcintele acestea sau vreo noră a ta, ori vreo fată?

— Deh! fiule, le gătește fata-mea.

Fiul de împărat o întreabă, unde șade, căci dorește să meargă să o vadă. Baba însă era din cele date dracului, și-i spune, că casa ei este plină de viermi și de balegi.

Fie, zise fiul de împărat, tot am să viu. Așa dară, se scoală și se duce să-i aduce un dar fetei, drept răsplată pentru plăcintele ei. Aci ce să vază? Casa bunișii strălucea ca raiul. În loc de balegi, busuioc; trandafiri și garoafe, în loc de viermi, pietre și pietrecele de diamant.

Toată casa babei mirosea atât de frumos! Înăuntru ce să vezi? Frumoasa Pământului, în carne și oase, așa cum te văd și cum mă vezi, s'a repezit în brațele ei, a sărutat-o și a rugat-o să-i povestească, cum a dispărut din fața lui. Ea n'a zis nu! Nici n'a tăgăduit și-i povesti totul.

Fiul de împărat o aduce la palat; iar pe țigancă o apucă și o trimite într-o pădure s'o mănânce lupii. După asta el se însură iarăși cu Frumoasa Pământului din măr și făcu o nuntă domnească, durând de Joi până Joi. Eram și eu acolo și am jucat până ce n'am mai putut.

CENUȘEREAȘA

(Urmare din numărul 22-23)

de I. PUȚURI

— Ei, dar ce mândră se ținea puoarea babei, că așa podoabă de fată s'a prins tocmai lângă ea, o pocitură. Ochi flăcăilor ardeau însă ca jarul după fata moșneagului. Ea juca în horă fără să privească în lături, iar când văzu că vine seara fu cea dintâi care ieși din joc și plecă spre casă, zicând în drumul ei:

Luminiță înainte,
Neguriță după mine...

Baba și cu fata au rămas la joacă, plecând printre cei din urmă și când au venit acasă și au văzut că penele sunt jumulte de fulgi, iar mâncarea le așteaptă pe masă numai să mănânce, turbau de necaz. Ca să facă inimă rea fetei moșneagului, unde începu baba, începu să se laude că la horă a venit o zână îmbrăcată în lună și tot timpul a jucat lângă fata ei; ba i-a dat și flori.

— Am văzut-o și eu — zise fata moșneagului, smeiță, dintr'un colț.

— De unde-ai văzut-o tu? — sări baba, supărată.

— M'am suit pe gard și de acolo am văzut-o!

— Te-ai suit pe gard? Așa! Și supărată foc, că fata moșneagului a scos capul afară din pene, luă toporul din bordei și plecă să dărâme gardul.

— Aoleu, ce cataoană! — zise Tina lui Năstase.

A doua Duminică îi puse baba fetei, în vatră, un sac de mei și unul de cenușe pe deasupra și-i zise:

— Uite, îți las un pumn de mei, să-l alegi și tu din cenușe, și până faci de mâncare se face tocmai bine horă. Noi ne ducem înainte, că nici n'avem la ce să te ajutăm. Și plecă la horă cu fata ei la braț.

— Acum să văd eu, mai scoți tu capul din bordei? — zise baba. Fata moșneagului rămase singură în tindă, privind meul și cenușa. Mult îi se rupea inima că-i așa de orepită. Baba îi dăduse muncă pentru'n an și o vară. Oftând, ieși în curte și se duse în grădină, să plângă la rădăcina pomului.

— Fata mamei, fata mamei, nu mai plânge! — zise pomul. Du-te repede în bordei, ia de jos un pumn de mei și strigă prin unghere:

— Pui mei, pui mei, — și s'o găsi cine să te ajute.

Fata bucuoasă alergă în bordei, luă de jos un pumn de mei și risipindu-l prin unghere, începu să strige:

— Pui mei, pui mei! și din unghere țesură ca roitul mii și milioane de furnici, mari și mici, și care mai de care alergau, scoțând meul din cenușe.

Bucuoasă, alergă în grădină și lipindu-se de pom ca de sânul mamei, zise:

— Mii și milioane de furnici, mari și mici au sărit și mi-au ajutat la muncă.

— Fata mea, fata mea — răspunse pomul, — nimeni nu te-ar fi ajutat dacă ai fi boțit în tindă cu mâinile în sân, și despiciându-se în două, o cuprinse și-o îmbrăcă de selpeca ca soarele, ba chiar la soare te puteai uita, dar la fata moșneagului ba.

— Acum du-te, zise pomul, că e hora în toi și când vei ajunge acolo, ia și dă

buchetul ăsta de flori fetei babei și nu uita să zici pe drum:

— Luminiță înainte
Neguriță după mine...

Și fata așa făcu. Cât era de bucuoasă că pleacă la horă, asta nu v'o mai spun. Cum ajunse în horă, se opri în mijloc, unde juca fata babei, ca de obicei îi dete buchetul de flori și se prinse lângă ea. Lumea o privea și se minuna. Când se făcu seară, fata dispăru din lume. Când veni baba și cu fata ei acasă și găsi meul culș, cenușa aruncată în curte și masa gata pusă, negăsind motiv de ceartă, începu iar să se laude, că fiică-sa a jucat la horă lângă o zână, la care, la soare te puteai uita, dar la ea, ba, — și a răs și a glumi tot timpul cu ea.

— Și eu am văzut-o, — zise fata moșneagului, chireită într'un colț.

— De unde ai văzut-o tu? o întreba baba oficioasă.

— M'am suit și eu pe colțul bordeiului și privind spre horă am dat cu ochii de ea.

Baba de necaz luă toporul după ure și ieși afară să dărâme colțul la bordei, de ciudă.

— Acum să văd eu de unde ai s'o mai vezi. — zise ea supărată.

În timpul ăsta, că uitai să vă spun, — zise baba Floarea, — se dusesse vestea peste nouă sate despre fata moșneagului.

★

Un voinic frumos și chipeș își pusese în gând s'o prindă și s'o ducă măști noră. Ca s'o prindă, a trântit o horă în sat, chemând la ea lume de pe lume. Au venit fete bogate, una mai gătită decât alta. Ei! Ce n'a făcut baba Cloanța s'o împiedice pe fată să nu vie... La câte casne n'a pus-o ea...

Fata moșneagului însă dacă a fost harnică, le-a înfrânt pe toate și în ciuda babei tot s'a dus la horă.

Voinicul, cum a văzut-o că intră pe poartă, îi rădea fata de bucurie. Și fata moșneagului se ntrecea pe ea. Era și frumoasă bat-o focul. Dar seara se apropia.

Voinicul își da seama că în curând fata va dispăre. Și ca s'o prindă, a uns pragul dela poartă cu clei și când ea a vrut să fugă, hop, piciorul i s'a prins de prag. Bucuria voinicului.

Însă fata moșneagului a reușit să se facă iarăși nevăzută, lăsând pantoful în prag.

Voinicul ridică pantoful, îl învărti; dar asta nu-i ajută nimic, îl suci. Atunci plecă împreună cu prietenul lui Darie. S'o caute în lume.

O căută el mai întâi prin casele bogate, crezând că după îmbrăcăminte o fi de neam împărătesc. Fetele bogate, care mai de care, se îmbrăcau cu ce aveau mai scump, se sulimănau pe față, își trăgeau piciorul cu alifii și untdelemnuri că doar-doar le-o veni lor pantoful. Voinicul încerca pantoful pe piciorul lor; văzând că nu li se potrivea, trecea pe lângă ele și le spunea:

— Zădarnic vă împodobiți atât, că nu e pentru voi aceia pe care o caut eu. Și pleca mai departe.

Și tot cătând și alergând încoace și'ncoale s'o găsească, ajunse voinicul și la bordeiul babei, că el mai rămăsese necercetat. Baba cea haină cum îl văzu intrând pe poartă se repezi în bordei, băgă pe fata moșneagului într'un butoi ascuns după ure, turnă peste ea o postavă de cenușe și-o acoperi cu scânduri și rogojini. În acela timp găti repede fata ei, o îmbrăcă de jos și până sus cu ce avea mai frumos și ieși înaintea voinicului, zicând:

— Bucură-te, voinicule frumos, că în bordeiul meu ai găsit ceace cauți. Iată fata care și-a pierdut pantoful! — și-i arătă pe pie-sa.

Voinicul luă pantoful și îl încercă pe picior. Pantoful însă nu se potrivea, fiindcă piciorul fetei era slăt.

— Nu e babă ce caut eu, — zise voinicul. Baba însă îi tot da cu gura pe lângă voinic.

Afară, Darie, prietenul lui cel credincios tot cotrobăind prin leauri, auzi cocoșul moșneagului bătând din aripi și cântând pe creasta bordeiului.

— Căcuriguu...

Voinicel frumos

Fata cu pantoful e-ascunsă

După ure

În butoiul cu cenușe.

Darie, cum auzi cocoșul, alergă fuga în bordei și zise:

— Voinicule, voinicule, i-auzi ce cântă cocoșul moșneagului:

Fata cu pantoful

E ascunsă

După ure

În butoiul cu cenușe.

Baba când îi auzi pe Darie ce spune, de neagră căt'era, tot mai neagră se făcea. Dar voinicul căt ai căpi din ochi fu după ure, descoperi butoiul și găsi ascunsă pe fata moșneagului ghemuită în el, plină toată de cenușe că-i era și rușine să mai iese afară.

Voinicul însă nici nu luă în seamă asta. El îi luă piciorul și-i încălță pantoful în grabă. Și pantoful îi veni fetei de minune de parcă crescuse acolo. Nici una, nici două, așa cum era plină de cenușe, o apucă de braț și-i zise:

— Ai să mergi cu mine, — să fii mamei mele noră!

Când să plece, fata își îndreptă ochii spre pomul din grădină și-un dor mare o atrase înspre el. Dând o fugă într-acolo, s'aseză lângă tulpină, răzând și plângând de bucurie. Din pom se desprinse o voce:

— De ti-e drag voinicul, să te duci cu el, dar nici de mine să nu uiți; — din când în când, poate-ți voi fi și eu de folos. Când vei pleca de aici, să mă iei și să mă duci cu rădăcina cu tot și să mă așezi la gămul tău.

Fata nici una, nici două, se sui în pom. Și pomul o găti în stele și lucetari. De sus făcu semn voinicului să vie:

— De vrei să merg cu tine, — zise ea — să iei cu noi acasă și pomul în care sunt suită.

Darie cel credincios, de bucurie mare, nici nu așteptă să-și isprăvească vorba c'aduse sat'ntreg și'n frunte cu voinicul ridicară fata cu pomul pe sus și-o duseră, urând și chiuind până la masă

Continuare în pag. 12

PINOCCHIO face cunoștință cu câteva animale

de MIHAI AXENTE

Luându-și toate catrafusele, Pinocchio și Figaro porniră în zori pe cărarea pe care le-o spusese vulturășul că ar duce în „țara de dincolo de neguri”. Într-adevăr, cărarea era bună și în scurt timp ajunseră, în fața unui grilaj de fier atât de înalt încât nu-l puteai vedea unde se sfârșea. Numai norii cei deși reușeau să treacă pe deasupra barelor de fier, subțindu-se respirații. Pe o întindere de zeci de kilometri nu se auzea nici un fășait de aripă, ceea ce însemna că gardul era atât de înalt încât nu putea nicio pasăre deasupra-i.

Când se aflară la zece pași de grilaj se înălță spre ei o perdea de flăcări, care scotea un fum înecăcios, gros de-l puteai tăia cu cutitul. Călătorii moștri nu luară însă în seamă piedeca ce li se punea în cale. Astupându-și ochii, orbește, dar cu pasul hotărât și îndesat, trecură flăcările și ajunseră dincolo de ele. În această împrejurare Figaro se dovede un brav printre bravi. Tot timpul îi sustinu pe Pinocchio, călăuzindu-l prin locurile unde perdeaua de flăcări era mai slabă și fumul mai puțin otrăvit. Pasă-mi-te, năsuțul cotoșmantului nostru își dovedise și aici ascușita. Cât despre Cleo, ea, nu simți prea mult greutatea primei încercări, căci borcanul se afla legat printr-o corde-lușă de gâtul lui Pinocchio, întocmai ca un binoclu sau un aparat fotografic.

Când se aflară iarăși la lumină, pregătindu-se să atingă grilajul cel înalt, fură oprțiți de o voce teribilă, care le porunci:

— Inapoi, muritorilor, căci altfel vă prefac în praf de stele și vă asvâriți pe cer să-l luminați veșnic!... Cine ești tu, fir de praf însuflețit, care în-

drăsnesti să turburi liniștea „Țării de dincolo de neguri”? Nu știi că trebuie să-mi aduci inelul pe care-l poartă Mătâhală la degetul arătător, pentru a te lăsa să treci pe poartă?

— Nu, n'am știut-o până acum! rosti Pinocchio cu hotărâre în glas. Deși-i era teamă, se gândi la poveștele pe care le primise și continuă: Zâna Azurie nu mi-a atras atenția asupra acestui lucru, dar n'are a face: fii voi aduce inelul mai curând decât crezi, fiindcă trebuie să pășesc în „Țara de dincolo de neguri”

Se simțea în aer, după văjâitoarele ce se auzeau tot mai înverșunate, ca niște valuri rostogolindu-se, că vocea da o luptă cu ea însăși și că fusese mișcată de îndrăzneala lui Pinocchio.

— Bine, bine numai să te fii de cuvânt și să nu spui palayre!... Am să te aștept până ce vii și atunci am să mă arăt cine sunt. Dar ia spune-mi drept: nu te temi? Știi câte primejdii te așteaptă până ce vei pătrunde în palatul lui Mătâhală? Și apoi, ajuns acolo, cine îți va ajuta să-l biruești, când dărâmă munți cu degetul cel mare?

N'am nicio frică de el! spuse Pinocchio. N'am știut niciodată ce înseamnă teama. Spune-mi numai pe unde trebuie să o apuc pentru a ajunge la palatul uriașului, și ai să vezi că mă poți pierde vremea cu'n mormoloc!

Auzindu-l că vorbește atât de sigur de sine, Figaro îl atinse cu ghiarele, de câteva ori, ca și când îl-ar fi spus:

— Mai domol, nenășorule, că nu ești mata spaima smellor!

În loc de răspuns sau de mulțumire, Pinocchio îl apucă de ceafă și bufi îl dădu de pământ.

— N'ai avea dreptul să-i pecepsești pe motan în chipul în care ai făcut-o, căci îți vrea binele și este mai înțelept decât Domnia Ta, roști vocea cu imputare și batjocură. Dar, mă rog, ține-sluga și te privește ce faci! Nu uita însă că de te vei purta în acest chip, nu-ți va fi dat să calci pe pardoseala de mozaic neagră din latacul în care doarme acum Mătâhală. Și nu uita că mai sunt doar patrușprezece ore până se deschisăptă. Și atunci!..

Figaro se sculă de jos, își puse străiele în ordine, și ca și când nu s'ar fi întâmplat nimic mai înainte, se adresa vocii:

— Niciodată nu s'a purtat Pinocchio cu mine ca un stăpân cu o slugă, ori ca un frate cu un alt frate mai mic și mai nevolnic. Dacă m'a chelănit puțin, pâl are dreptate: ce am ajuns eu să-i dau lecții!..

— N'am timp să mai lungesc vorba cu voi. Fir de praf însuflețit, vei urma cărarea care duce în sus, spre colțul de stâncă ce se zărește în dreapta ta, și de vei avea picioare sdravene, peste trei ore vei bate la poarta palatului lui Mătâhală. Dar îți mai atrag odată atenția: dacă tremuri de frică și n'ai destulă îndrăzneală, fă cale întoarsă! Acum, mai înainte de-a fi prea târziu... căci în fața palatului străjuiesc duhurile purpurii și acolo n'o să mai ai timp să te răzgândești!

Drept răspuns, Pinocchio izbucni într'un râs sănătos, râs care părea a spune:

— Oiu fi eu fir de praf însuflețit dar nu mă tem de nimic!..

Vocea nu mai avu ce să spună și-l lăsă în plata Domnului, să-și caute singuri de drum, ceea ce și făcură.

Se aflară pe cărare, cam de-o jumătate de ceas când se pomeniră deodată în fața unui zid care le bara trecerea. Ca și grilajul de fier, zidul se înălța măiestros, cât puteai cuprinde cu ochii, până'n nori și poate, mai sus de ei. N'avea nicio deschizătură, nicio poartă, și nici măcar o scară, ca să îndrăsnesti să o urci pentru a vedea ce se află dincolo. De unde să fi găsit o scară ca în visul lui Iacob, care să te sprijine de tivul norilor?..

Nesțind ce să facă, Pinocchio se așeză jos, pe-o piatră, pentru a chibzui pe îndelete. Înainte de a lua o hotărâre, prăvi în borcanul în care dormea Cleo. Îi schimbăse apa de curând și leneșea se simțea bine sfărâind pe perinele proaspete. Som-

nul lăștit și fără griji al prieteniei sale îi dădu puteri noi. Simțea că ea își pusese toată nădejdea în el și se străduia să fie la înălțimea acestei încrederi în bărbăția lui.

Pe când o contempla ca pe o floare rară ce-și deschide grațios petalele sidăfii, i se stecură printre piciorare o violetă cenușie, cu o codiță subțiratică și roșcovană. Ce putea fi? N'avu timp să deslușească ce este, căci altă violetă, mai înfrâsneată și mai iute, mai dornică de sânge, probabil, i se strecură pe la vârfurile panofilor, făcând ca un băț în frunze uscate. Cine era: dihorul! Iar cel urmărit? Vai de el: un biet șoricel, mărunt cât un cartof. Chitând de spaimă Pinocchio apucă o piatră de jos și o svârli în dihor, iar acesta se făcu nevăzută. Apoi punând șoricelul în palmă, îl așeză de genunchi, privindu-l înduioșat. Șoricelul îndreptă o privire galeșă și plină de recunoștință către salvatorul său și, minune, i se adresă cu o voce dulce, de fetiță:

— De ce te îndrepti spre pierzanie? Iați prietenii și răzăsește în grabă aceste locuri pline de primejdii. Ascultă-mă pe mine, întoarce-te la părinții tăi, ca să nu te plângă când va fi prea târziu.

— Nu te teme, șoricelule. Mă îndrept spre palatul lui Mătăhală. Trebuie să-i scot inelul din degetul arătător, pentru ca să mă primească Vocea în „Țana de dincolo de neguri”. Când mă voi găsi acolo, mă pot lăuca că i-am venit de hac lui Mătăhală și că mi-a mai rămas un hoț de trecut ca să-l pun iarăși împărat pe Voi-Bună, pe tronul împărăției Jucărilor.

— Despre inelul uriașului vorbești! Spuse șoricelul, cu veselie în glas. Dacă ai să reușești să-l obții, va fi bine și de mine... Ah, cât de mult aș dori să izbândești! Cu o singură atingere a inelului aș deveni iarăși fetiță, dar cine știe dacă vei fi în stare să-mi faci binele ăsta!... Cât de fericită aș fi dacă aș mai putea s'o revăd pe mămică! Ai idee însă spre ce greutate de măntrant te îndrepti? Nu te temi?

— Încă de pe vremea când eram mic mi-au spus unii oameni că au simțit frica, dar mie nu mi-a fost dat s'o cunosc niciodată. Ceea ce știu cu siguranță este faptul că mă aflu în fața acestui perete peste care trebuie să trec cu orice pret și că, din păcate, nu mi s'a ivit încă niciun prilej pentru a-l văzi, pentru a trece pe sub el sau pentru a-l ocoli.

Figaro ciulea urechile ca să deslușească toate cuvintele ce se spuneau și, din când în când, da aprobativ din cap. Se grozăvea nevoie mare că să afla lângă Pinocchio și Cleo.

— Așteaptă-mă doar câteva clipe, spuse șoricelul lui Pinocchio. Mă duc să-i vestesc pe ai mei că m'ai salvat d-ta. Știu că au trecut printr'o mare spaimă și vreau să-i liniștesc cu o clipă mai devreme. După aceea am să te conduc unde vei voi.

Și chiar așa se întâmplă. După câteva minute șoricelul se înapoie însoțit de un leu, un urs, un lup și o vulpe.

La vederea lor, blana lui Figaro i se sbârli pe spinare, căci se temea că vor fi hăitaiți într'o clipită. Șoricelul nu-l lăsa să cadă pradă acestei frământări ohinuitoare și se grăbi să-i spună:

— Toti patru sunt prietenii mei; ei n'au să vă facă niciun rău. Sunt ființe omeneste și și mine, numai că pe ele le-a transformat în animale un duh răutăcios și viclan. Și moi am pornit odată, ca și tine, împotriva Mătăhalei. Barem tu s'o dobori și să ne eliberezi din robie. C'o singură atingere a inelului am redeveni iarăși oameni, și de aceea te rog să nu ne uiti când îl vei obține. Ah, cât de bine ne-am simți, dacă am fi din nou băieți și fete!.

— Cum am să-mi împietresc inelul, încât să nu vă ajut, când voi

tr'un animal, cum a făcut și cu noi.

Și lupul adăogă:
— Dacă vrei să mă crezi (căci sunt cel mai vârstnic dintre toți) și să mă ascuți, ferește-te de a adormi pe drum. S'ar putea să te simți obosit sau să te încerce somnul; nu te da învins, ci veghează tot timpul, fără a închide măcar un ochi!

Figaro asculta la spusele animalelor și nu-și găsea găstăpăr locului. Nu-i vorba, nu prea pricepea el toate cuvintele, fiindcă nu stătuse niciodată să le afle rostul întreg. Nici n'avea și mici nu-și găsea răgaz pentru o asemenea netrebnică îndeletnicire. Il minunau numai cu ce s'ar vorbeau. De, oameni vâriți de vrăjitoare în piei de animale săbaticel!..

avea în mână inelul?... Am să caut să-l obțin chiar cu prețul vieții!

A atunci leul deschise gura și rosti cu o voce de tunet:

— Cu ce-ai putea să te ajut chiar acum? Spune-mi și-o voi da ce de dată.

— Simplu: să-mi arăți pe unda aș putea treci peste zid. După câte mi-am dat seama, n'are nici poartă și nici grilaj de fier.

— Drept este, n'are nici poartă, nici grilaj, dar dacă ai să bați de trei ori cu picionul în zid, ți se va deschide înainte o cale de trecere oriunde vei voi.

N'apucă să sfârșească bine leul, că ursul și începu să mormăie anevote, molfăindu-și limba cea grea:

— Am să-ți dau și eu un sfat. Să te ferești de-a culege măcar o singură dată o floare galbenă. Culoarea galbenă este sluga vrăjitoare! Ea o cheamă totdeauna să săvârșească răutăți și fără-de-legi. De nu mă vei asculta vei cădea sub stăpânirea vrăjitoare, care te va preschimba în

Mai rămăseseră vulpea și șoricelul, ca să-i dea ultimele povețe.

Vulpea se cam rușinase — sau poate era numai neîncrederea stărnită de teama unei neresușite — și vorbea pe un ton nesigur, nehotărât, c'o voce slabă, ca o ață putredă ce se rupe tot mareu.

— Mi-e teamă că sfaturile mele n'au să-ți folosească mai înainte de-a te afla chiar în palatul uriașului. De aceea, ascultă-mă: nu întârzi prea mult. Mai are de dormit încă unsprezece ore. Folosește-te de acest răgaz pentru a-i smulge inelul din deget. Dacă se va trezi din somn, nu te înspăimânta. Ține minte cuvintele astea: „O, Mătăhală, Mătăhală, mai dormi încă o zi și-o noapte!” și fi sigur că-ți va fi ușor să-i smulgi inelul din deget, căci va dormi atât de greu, încât vei putea să crăpi pieptre în palma lui!

Șoricelul chitai ușor. Se vedea cât de colo că avea o voce de fetiță.

(Continuare în pag. 19)

Bateți toba: ta-ta! tra-ta-ta! Cântați din trâmbiță: tru-tu! tu-ru-ru! Să vie aici toată muzica. — astăzi e ziua onomastică a lui Ion. Pofțiți, dragi musafiri, adunați-vă cu toții aici: tra-ta-ta, tru-ru-ru!..

Ion se plimbă în cămașa lui nou-nouță și strigă:

— Veniți, fraților, vă rog, veniți: mâncare cât doriți: supă din cele mai fragade surcele, pifteluțe din cel mai bun și mai curat nisip; pārjoale din hârtii colorate! Și ce vin strășnic! Din cea mai curată apă de izvor... Pofțiți, vă rog... Hei, să cânte muzica: ta-ta! Tra-ta-ta! Tru-tu-tu! Tu-ru-ru!..

Camera se umple de musafiri. Întâi sosi, sbârâind, sfârleaza de lemn:

— Bz... bzz!.. Unde-i acela a cărui zi se sărbătorește? Bz... bzz... îmi place să petrec într-o tovarășie veselă!

Veniră apoi două păpuși: una cu ochii albaștri, acume Ana, care avea nasul puțin sfricat, alta cu ochii negri — Ecaterina — căreia îi lipsea o mână. Foarte bine crescute, ele se așezară liniștite pe divanul plin cu jucării.

— Ia să vedem cum ne cinstește Ion! spuse Ana. Mă se pare că prea se laudă! Nu zic, muzica e bună, dar de cealaltă mă cam îndoiesc.

— Tu, Ana, ești veșnic nemulțumită! îi spuse dojenitor Ecaterina.

— Iar tu veșnic ești gata să cauți ceartă!..

Păpușile se certară puțin și erau gata să se supere, când deodată se îndreptară spre ele, schiopătând, palata, care le împacă numai decăt:

— Toate au să fie bune, domnișoară! O să ne veselim bine de tot!.. Nu-i nimic dacă mie îmi lipsește un picior. Ia uitați-vă la sfârlează ce bine se învârtește într-un singur picior!.. Bună ziua, sfârlează!

— Bzz... Bună ziua.. Parcă ai un ochiu cam vânat!..

— Fleacuri! Nu mi s'a întâmplat nimic; am căzut doar pe divan. Se întâmplă câte odată și mai rău!..

— Oh! Încă ce rău se poate întâmpla!.. Eu mă lovesc câte odată din mers cu capul de perete..

— Bine că ai cap sec!..

— Totuși mă doare!.. Bzz!.. În ceartă și tu să vezi.

ZIUA ONOMA.

de ALINA

Palata făcu să sune farfuriile sale de alamă, căci întotdeauna era o lință sburdainică.

În timpul acesta sosi Petrică, aducând cu sine o mulțime de musafiri: pe soția sa Margareta, pe doftorul neamț Karl Kiltzer și pe țiganul cu nasul cât un baros. Țiganul aduse cu dânsul și un cal cu trei picioare.

— Ei, Ioane, prînește-ți musafirii! spuse vesel Petrică, lovindu-se peste nas. Unul mai strășnic decât celălalt! Numai Margareta mea, câte parale facel!.. Îi place să bea vin ca o rață..

— Avem și vin, vecine Petre! răspunse Ion. Noi totdeauna suntem bucuroși de oaspeți.. Luați loc, doamnă.. Pofțiți, domnule Karl, luați loc!

Mai veniră Ursul cu Iepurele, țapul cenușiu al buniicăi, cu rața motață și Cocoșul cu Lupul.

Se găsi loc pentru toți. Cel din urmă sosi pantofiorul Marioarei și măturica.

Văzând că toate locurile sunt ocupate, mătura spuse:

— Nu-i nimic, eu am să stau după ușă.

Iar pantofiorul, fără să spună ceva, se băgă încetșor sub pat, căci era un pantofior bine crescut, cu toate că era puțin cam vechu. Îi era rușine puțințel de găurica care se zărea chiar la vârful lui. Ei, dar nu-i nimic; sub dîvan nu-l vede nimeni.

— Hei, să cânte muzica! strigă Ion.

Toba bătă: ta-ta-ta-ta! Trâmbițele sunară: tru-tu-tu, ru-ru!..

Și toți musafirii se puseră pe petrecere

II

Petrecerea era cum nu se poate mai frumoasă. Toba bătea singură, trâmbițele sunau tot singure, sfârleaza băzâia pe la urechi, palata suna mereu

din farfuriile sale de alamă, iar Petrică țipa ca un nebun.

Ah! Ce veselie era în cameră! — Fraților, jucați! strigă Ion, netezindu-și părul său auriu.

Ana și Ecaterina râdeau cu glasuri subțiri, Ursul dansa cu Margareta, țapul cenușiu se plimba cu rața, palata se învârtea de colo-colo, arătându-și îndemânarea, iar doctorul Karl Kiltzer întreba, cu grijă, pe Margareta:

— Doamnă, nu vă doare burticica?

— Ei, domnule Karl, de unde ai mai scos și asta? spuse supărată Margareta.

— Ia arătați-mi limba!

— Lasă-mă, te rog.. — Eu sunt aici! strigă cu glasul său subțire lîngurița de argint, cu care Marioara își sorbea laptele.

Lîngurița stătuse până acum liniștită pe masă, dar când doctorul vorbi despre limbă nu mai avu răbdare și sări dela locul ei, deoarece știa că oricâteori doctorul cerceta limba Marioarei, avea nevoie de lîngurița de argint.

— Ah, nu! Nu trebuie! țipă Margareta, dând din mâini speriată.

— Eu nu ștlesc pe nimeni să prînească serviciile mele! spuse lîngura supărată.

Era chiar să se mînie rău de tot, când veni la dansa sfârleaza și o luă la joc. Sfârleaza băzâia, lîngurița suna. Iar pantofiorul Marioarei, nemaiputând răbda leși de sub pat și spuse măturei:

— Ah, dragă măturică, ce dragă-mi ești!

Mătura închise din ochi dulce și suspină. Îi plăcea să fie măgulită. Ea era întotdeauna modestă și nu se mândrea, cum au obiceiul să facă toți ceilalți. Iață spre exemplu, Margareta, Ana și Ecaterina — aceste dragute păpuși — cam aveau obiceiul să rănă de necazurile altora. Palatai nu-i ajungea un picior, Petrică avea nasul lung, Karl Kiltzer era chel, țiganul semăna cu o cioară. Însă cel de care râdeau mai mult era Ion, a cărui zi onomastică se sărbătorea.

— E cam nesuferit! zicea Ecaterina.

— Și afară de asta e tare lăudăros! spunea Ana.

După ce petrecură puțin, oaspeții se așezară la masă și începu un ade-vărat banchet.

Masa a fost cum trebuie să fie orice masă la care mănâncă oameni serioși și a trecut așa cum se cuvine la ziua onomastică. Totuși au fost și unele supărări. Ursul era să mănânce din greșală pe Iepuraș în loc de păr-

TICĂ a lui ION

JORDAN

joale. Sfarleaza era să se bată cu Țiganul pentru o linguriță pe care acesta voia s'o șterpelească, ascunzând-o în buzunar, iar Petre se certă cu soția sa pentru niște fleacuri.

— Liniștiți-vă, doamnă, o ruga Karl Kilzer. Petre e un om foarte cum se cade... Poate vă doare capul? Eu am la mine niște prafuri...

— Las-o în pace, doctore! zicea Petre. Asta-i o femeie nesuferită. Dar eu țin la ea foarte mult. Margareto, hai să ne îmbrățișăm!

— Bravo! strigă Ion. E mult mai frumos să vă împăcați decât să vă certăți. Nu pot suferi pe cei care se ceartă... Ia uitați-vă.

Dar la aceste vorbe se petrecu ceva neașteptat: ceva grozav de tot: încât e peste puțină chiar să povestești.

Toba bătea: tra-ta-ta! Trămbițele cântau — Tru-ru-ru-ru! Farfuriile rele paiatei sunau de zor; lingurița râdea, sfârleaza bâzâia, iar iepurașul striga vesel: L-hi-hi! Câinele de portelan lătra cu furie, pisica de cauciuc miorlăia lingusitor, iar ursul bătea așa de tare din picior, încât se cutremura dușumeaua. Cel mai vesel era Țapul bunicii, care dansa mai bine decât toți. Își clătina mereu barba de care se agățase un clește și striga cu vocea lui ascuțită: be-he-he!

III

Dați-mi voe să vă povestesc ce-a mai fost, cu toate că-mi vine și mie cam greu să le spun pe rând. Dintre cei care au luat parte la întâmplarea aceasta, numai pantofiorul Marioarei mai ținea bine minte ceea ce a fost.

Fiindcă era un pantof destept, s'a ascuns la timp sub pat și a putut să vadă tot ce s'a petrecut.

Dar iată ce s'a întâmplat. Mai în-

tâi au venit să-l felicite pe Ion cuburile de lemn... Nu, nu-i așa, n'a început dela asta!

Intr'adevăr au venit cuburile de lemn, dar de vină a fost numai Ecaterina cea cu ochii negri. Sprintărea și frumusică, ea șopti Anei la sfârșitul mesei:

— Ia spune, Ana, pe cine-l crezi tu mai frumos dintre cei de față?

Intrebarea era ca orice întrebare obișnuită, dar Margareta se simți jignită și strigă Margaretei:

— Oare vă închipuiți că Petre al meu e cel mai urît?

— Nimeni nu se gândește să spună așa ceva, Margareto! încercă să se desvinovătească Ecaterina. Dar era prea fărzi.

— E drept că are nasul cam mare, continuă Margareta, dar asta se vede numai atunci când privești pe Petre dintr'o parte. Apoi are uritul obicei de a striga și de a se lua la bătăle cu oricine, însă altfel e foarte bun... Iar în ceea ce privește deșteptăciunea lui...

Păpușile se certau așa de sgomotos, încât atraseră atenția tuturor. Petrică se amestecă și el în ceartă, strigând:

— Margareto, cel mai frumos om de aici, sunt eu, nu-i așa?

Aici toți bărbații se simțiră ofenșați.

— Să nu fie cu supărare, dar Petre ăsta e un adevărat fanfaron! spuse careva. Chiar mi-e și silă să-l ascult!

Paiata, nefiind meșteră la vorbă-tăcu, supărată foc și ea, iar Karl Kilzer spuse cu glas tare:

— Va să zică noi toți ceilalți suntem sluiți? Domnilor, vă felicitiți!...

Deodată se făcu sgomoț mare. Ți-

ganul strigă ceva în limba sa, ursul și lupul urlară, Țapul cenușiu sberăsfârleaza bâzâia... Într'un cuvânt toți erau supărați foc.

— Domnilor, încetați cu astfel de lucruri! se ruga Ion. Nu-l ascultați pe Petre, nu-l dați atenție... El a vrut numai să glumească...

Dar totul era în zadar. Karl Kilzer se supăraseră rău de tot, bătea cu pumnul în masă și striga:

— Frumos domnilor, foarte frumos! Ne-ați invitat aici ca să ne facă sluiți.

— Iubite doamne și iubiți domni, încerca Ion să strige mai tare decât toți, dacă credeți așa ceva, iată, numai eu sunt sluit, numai eu... Acum sunteți mulțumiți?

Pe urmă... dați-mi voe... ce s'a mai întâmplat pe urmă, c'am și uitat? A-ha mi-am adus aminte. Iată ce-a mai fost:

Karl Kilzer, infierbântat peste măsură, se sculă dela locul lui și se îndreptă spre Petre. Amenințând cu degetul, el striga:

— Dacă n'aș fi om cu carte și dacă n'aș ști cum trebuie să mă port într'o tovarășie oarecare și-aș spune că ești foarte prost crescut, Petre...

Știind cât de rău era Petre când îl necăjea cineva, Ion încercă să se așeze între ei, dar din greșală lovi nasul lung al lui Petrică.

Acesta crezu că l-a lovit doctorul, nu Ion și... Vai, ce s'a întâmplat în clipa aceasta! Petrică înșfăcă pe doctor de guler. Țiganul care deoparte începuse să bată pe paiată fără motiv, iar ursul se aruncă, urlând, asupra lupului... Într'un cuvânt se iscă un scandal teribil.

Păpușile țipau cu glasuri subțiri și toate trei leșinară.

— Domnilor, ce înseamnă asta? striga Ion. Domnilor, dar azi e ziua mea!... Domnilor, asta nu-i frumos...

Se începu o luptă în lege, încât era greu să înțelegi cine pe cine bătea. În zadar încerca Ion să despartă pe cei ce se băteau. În cele din urmă cei care se găseau pe lângă dânsul, lovind unde nimerea, așa că el era acum mai puternic decât toți.

— Caraulă! Tată!... Hei, caraulă! striga mai tare decât toți Petrică, vrând să lovească pe doctor.

Continuare în pag.

HIPOPOTAMUL

(Continuare din pag. 2)

mai bine corabia. Apoi fu încărcat la loc tot materialul care fusese aruncat peste bord pentru ușurarea navei. Cu îndeplinirea tuturor acestor treburi erau însărcinați, natural, negrii.

— Dar cum ne vor urca apoi pe bord? întrebă pe Van Thyft.

— Vom face și noi o mică baie, răspunse acesta foarte liniștit, adăogând că el se va simți mult mai bine după baie, în urma acestei nopți agitate.

În adevăr, anevoios era transportarea obiectelor noastre de bord; și tot deodată nu știam dacă negrii nu vor avea nevoie și de ajutorul nostru pentru salvarea ancorelor, căci toată munca fusese depusă în primul rând numai pentru despotmolirea vasului.

Van Thyft susținu că această chestiune este aproape lichidată. Se vor fixa lanțurile la ancore, dacă or mai fi, zicea el, și se va pune vasul în mișcare. Vom încerca să înlăturăm nomolul și să infundăm corpul hipopotamului complect în apă.

— Cred că știți aceasta — adăogă dânsul — că orice corp, în apă, pierde atâta greutate cât volumul ocupă în apă.

— Și, bine înțeles, corpul hipopotamului afundându-se sub apă, vasul îl va trage cu ușurință.

Vor fi suficienți numai pânzele, fără ajutorul motorului.

Între timp intrăram în apă, depărtându-ne puțin de locul unde zăcea corpul animalului. Apa era toată înroșită de sângele său.

— Eu voi duce vestimentele! zise unul din negrii care se afla pe mal.

— Fără să le uzi?

— Fără să le uzi, domnule, veți vedea.

— Asta e, desigur un prost mă gândeam eu; dar acceptați propunerea sa mai mult în glumă decât din dorința de a-mi salva lucrurile dela o baie improvizată.

Chiar cel mai înalt dintre negrii noștri nu putea trece apă cu picioarele.

Îmi propusei să ajung eu primul la vas și de acolo să arunc o funie peste bord lui Van Thyft, care precum am spus, nu știa să înnoate; atunci cum va trece acel negru obiectele noastre fără a le uza?

Acesta se îmbrăcă cu un fel de hlamidă preistorică, foarte puțin complicată, într'adevăr, din cauza căldurii excesive, din acele regiuni și plecă cu celălalt tărâm.

Priveam cu multă atenție până la brâu, negrul care ducea lucrurile făcu un salt și se sui pe umerii tovarășului său, care înainta mereu până îi ajunse apa la gât.

— Și acum? întrebă Borel.

Mai aveam vre-o trei metri până să ajungă la destinație și noi trei făceam haz de succesul lor, când deodată negrul cu lucrurile noastre strigă ceva către cei de pe bord. Imediat acestia aplecară un catart orizontal, în direcția celui dințai, și acesta suindu-se cu picioarele pe umerii tovarășului, apucă cu brațul liber

grinda de lemn și se agăță de ea. Cei de pe bord o ridicară iarăși în poziția de mai înainte și răsturnară negrul, împreună cu toate lucrurile pe covertă...

— Sunt mai inteligenți acești negri de cât îi credeam eu, zise Borel.

— Da, dragă, n-au dat o lecție bună, adăogă Van Thyft. Și noi am fi putut utiliza ca și negrii acel catart orizontal spre a ajunge pe vas, fără

să fim nevoiți să facem baie; dar acum este prea târziu.

Cu multă greutate urcarăm, în sfârșit, și pe Van Thyft pe bord. Funia cu care îl traserăm și de care avu precauțiunea să se țină cu putere, nu-l împiedică totuși de-a înghiți o cantitate de apă, pretinzând, la urmă, că era... cam sărată.

— O fi din cauza sângelui hipopotamului! glumi Borel.

Ziua onomastică a lui ION

(Continuare din pag. 9)

L-au bătut pe Petrică de Lau lăsat mai mult mort decât viu.

Din această luptă a scăpat numai pantofiorul Marioarei, care se ascunsesse sub pat. De frică, închisese ochii, când deodată simți că cineva a venit lângă dânsul. Era iepurașul care fugise și el din luptă.

— Unde te bagi? mormăi pantofiorul.

— Taci să nu ne audă, ca să nu ne bată pe amândoi! îi rugă iepurașul prin găurica dela vârf. Ah ce tâlhar e acest Petrică!.. Îi bate pe toți, și tot el strigă mai tare decât ceilalți!.. Eu deabia am putut scăpa de iup. Ah, mi-i groază chiar să-mi amintesc!.. Dar ia te uită, rața zboară cu piciorușele în sus. Au omorât-o sârmana!

— Ah! Ce prost ești, iepurașule! Nu vezi că rața a leșinat ca și cele trei păpuși?

Ion, văzând că scandalul se întinde, asvârli afară pe scări pe toți musafirii și nu lăsă înăuntru decât pe păpuși. Margareta, se plictisise de mult stând leșinată și deschizând un ochișor, întrebă:

— Domnilor unde mă aflu? Doctore, spune-mi dacă n'am murit?

Nu-i răspunse nimeni și Margareta deschise și celălalt ochișor.

În cameră nu se afla decât Ion, care stătea în mijloc și se uita, mirat împrejur.

Ana și Ecaterina se treziră și ele și începură să se mire:

— Aici a fost ceva grozav! spuse Ecaterina. Halal stăpân!..

Păpușile se aruncară deodată asupra lui Ion, care știa ce să mai răspundă. Îl bătuse cineva și bătuse și el pe cineva, dar pentru ce nume se bătuse nici el n'ar fi putut să spună.

— Habar n'am cum s'au întâmplat toate astea! spuse el, dând din mâini. Dr'ceea ce mă doare, este că-i iubesc pe toți... absolut pe toți!..

— Noi știm cum s'a întâmplat! răspunseră deodată pantofiorul și iepurașul de sub pat. Noi am văzut totul!..

— Atunci voi sunteți vinovați! strigă Margareta, aruncându-se la el. Voi ați început cearta și după aceea v'ați ascuns de frică.

— Așa-i, numai ei sunt vinovați! strigă Ion, bucuros, la cărați-vă afară tâlharilor!.. Ați venit la ziua mea ca să vă certați cu oamenii de treabă? Afară!..

Pantofiorul și iepurașul abia avură timpul să sară pe fereastră.

— Am să vă învăț eu minte! îi amenința cu pumnii din urmă Margareta. Ah! Ce oameni răi mai sunt și pe lumăa asta! Nu-i așa, rătușcă?

— Da, da, răspunse rața, am văzut cu ochii mei cum s'au ascuns sub pat.

Rața spunea întotdeauna ceea ce spuneau și ceilalți.

— Să se întoarcă musafirii, continuă Ecaterina, vreau să mai petrecem puțin!..

Musafirii s'au întors cu plăcere, care cu un ochiul scos, care cu un picior rupt, așa cum scăpase din luptă. Petrică avea nasul sfâșiat.

— Ah, tâlharilor! repetară toți într-o voce, certând pe pantofior și pe iepuraș. Cine ar fi putut să creadă una ca asta?..

— Ah, cât am obosit! Mă dor mâinile de-atâtea lovituri? spuse cu tristețe Ion. Ei, dar de ce să ne mai amintim de ceea ce a fost?.. Eu nu. Să cânte muzica!..

Toba începu să bată iar: tra-ta-ta, ta-ta, ta! Trâmbițele cântară: tru-tu tu-ru-ru! Iar Petrică strigă în gura mare:

— Ura, să trăiască Ionică!..

PINOCCHIO

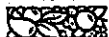
(Continuare din pag. 7)

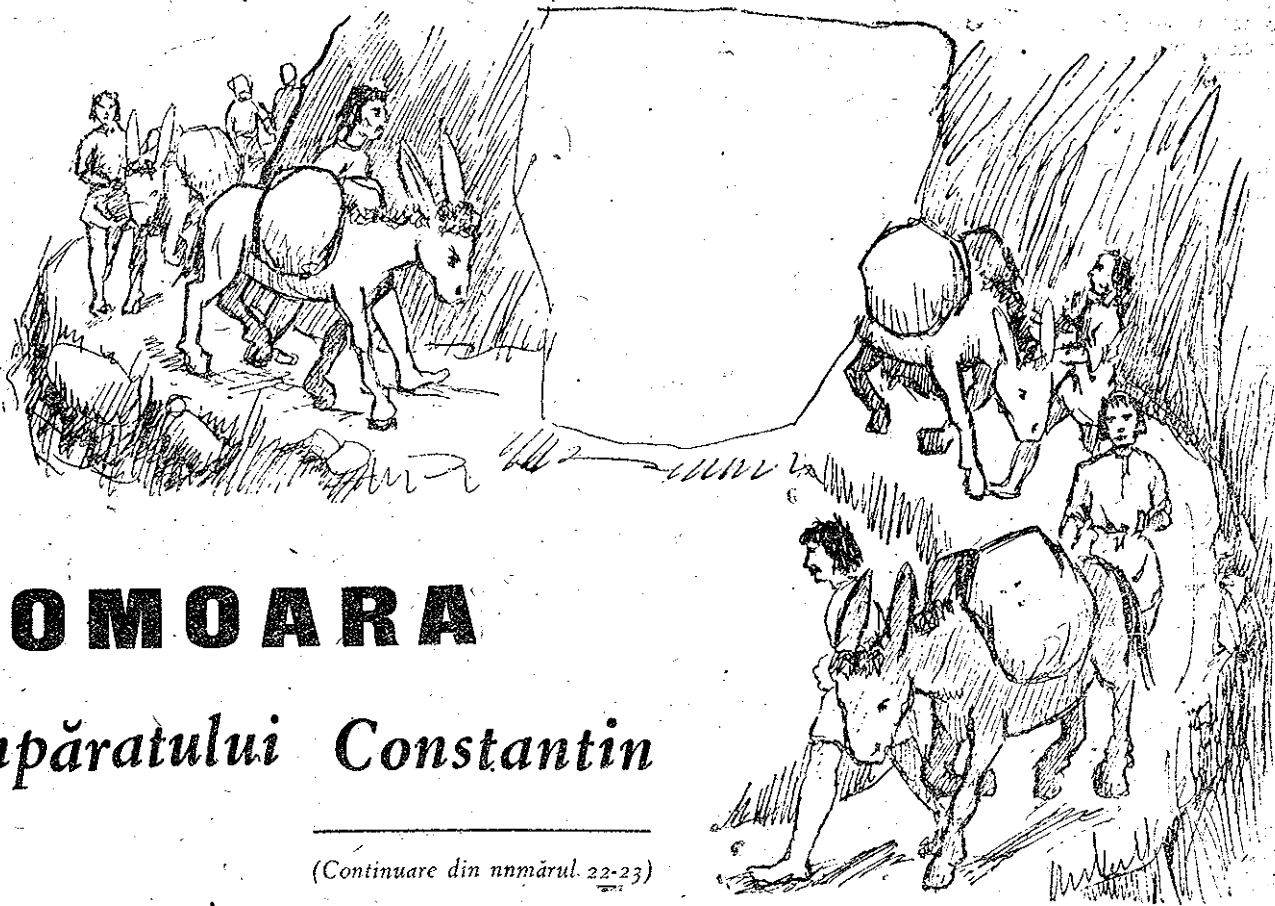
— Cum aș putea să-ți arăt toată recunoștința mea pentru că mi-ai salvat viața? A, da: prin aceea că-ți voi da puțința să te salvezi din multe împrejurări grave! La o răscruce vei întâlni un stelar bătrân. Urcă-te în el și caută printre frunze. Către vârf vei găsi un paloș agățat de o ramură. Ia-l cu tine și agăță-l la cingătoare. Atâta timp cât îl vei purta vei fi de nebirut. Numai în potrița lui Mătâhală nu va avea nici o putere.

— Vă mulțumim, fraților și surioară, pentru bunele îndrumări pe care ni le-ați dat și trăgem nădejdea că me vor fi de folos, spuse Pinocchio, grav.

Se despărțea de ei și voia ca această clipă să capete o oarecare gravitate, pentru că să le sădească în suflet sămânța încredinței și a speranței într'un viitor mai bun.

— Succes, succes, și nu uita să treci cu inelul și pe la noi, rostră cele patru sălbăticiuni, care ardeau de dorul de-a fi iarăși oameni.

COMOARA

Impăratului Constantin

(Continuare din numărul 22-23)

Sus, printre stânci în vârful muntelui Măgura, tânărul își făcu un adăpost. Fiarele începură să vină de peste tot și să mănânce din carnea aruncată pe munte de supușii împăratului. Tânărul stătea la pândă, ascuns printre crengi, în adăpostul său, ciulind urechile, zi și noapte, să asculte ce vorbesc sălbătăciunile.

Dar fiarele veniau, mâncau și plecau. Nici una nu vorbea de comoara împăratului Constantin.

Timp de șase săptămâni stătu el în adăpost.

Fiarele mâncară toată carnea. Rămăseră numai oasele.

Dar, dimineața în ultima zi din săptămâna a șasea, trei vulturi mari, după ce se apropiară în zbor rotat de adăpostul din vârful muntelui, se lăsară pe stânci și începură să ciugulească resturile care mai erau pe oase.

Cinele ei cât sărăcitură, apoi unul dintre vulturi întreabă :

— Cine-i cel mai bătrân dintre noi ?

Unul din vulturi răspunse :

— De bună seamă că eu sunt cel mai bătrân. Eu țin minte întâmplări, pe care alții le știu numai din spusese bătrânilor. Când eram numai un pui, a fost o iarnă crâncenă, a căzut atâta zăpadă pe pământ, că nici oamenii, nici fiarele n'au putut ieși din locuința lor. Mulți au murit în iarna aceea grozavă : și oameni și dobitoace.

— Ești un pui, spuse al doilea vultur. Întâmplarea de care vorbești nu e atât de veche. Eu, îmi amintesc de întâmplări pe care nici bătrânii nu

le pomenesc în povestirile lor. Îmi amintesc de un an de foamete, când oamenii cădeau în pragul caselor și muriau, când fiarele și-au mâncat puțul, iar păsările erau atât de slabe, încât nu mai puteau zbura.

Apoi vorbi al treilea vultur :

— Sunteți amândoi niște copii. Credeți să e mult de când a fost iarna aceea crâncenă și anul acela de foamete? Eu știu întâmplări, de care nu-și mai amintește nici un om. Când eram tânăr, brăia vestitul împărat Constantin, care și-a îngropat comoara sub ochii mei.

— Tu știi unde este îngropată comoara împăratului Constantin? Îl întrebă timid unul din vulturi.

— Da, știu ! răspunse bătrânul vultur. E îngropată sub această stâncă. Aveam atunci, cuibul în vârful stâncii de colo. Am văzut cu ochii mei, cum vă văd pe voi acum, când au venit șase sute de măgari, ducând câte un sac pe spate, lângă care mergea câte un slujitor împărătesc. Slujitorii au săpat o groapă adâncă, unde au vărsat aur din șase sute de saci. Aunul suna mai tare ca tălăngile unei cirezi de vaci și strălucea mai puternic decât oglinda mării, peste care cade soarele la amiază. Slujitorii astupară groapa și puseră deasupra un capac de fier. Apoi, împăratul Constantin se urcă pe capac și zise : „Fie ca pe poteca care ducem munte să crească iarbă, ca să nu afle nimeni niciodată, că pe aici a călcat picior de om”.

— Hei, spuse unul dintre vulturi, dacă ai văzut asta, de bună seamă că ești mai bătrân decât noi.

După ce vorbiră așa, vulturii des-

făcură aripile și după câteva clipe dispărură dincolo de piscurile înalte ale munților.

Tânărul rămase în adăpostul lui până ce veniră slujitorii împăratului. Și când veniră, tânărul le vorbi astfel :

— Spuneți împăratului să trimită trei sute de măgari și șase sute de saci.

Slujitorii p'ecară și se întoarseră curând cu trei sute de măgari și cu șase sute de saci.

Tânărul ieși din adăpost și le spuse :

— Vedeți această grămadă de pietre, acoperită de iarbă? Luați-le de acolo.

Slujitorii aruncară pietrele și detoră peste un mare capac de fier.

— Ridicați capacul, vorbi iară tânărul, cu glas poruncitor.

Mulț s'au chinat slujitorii până au ridicat capacul.

Dar când îi dădură în lături, văzură o groapă plină cu aur. Atunci slujitorii se puseră pe treabă. Umplură cei șase sute de saci și când legară ultimul, în groapă nu mai era nici un ban de aur.

Slujitorii rămăseră până ce noaptea căzu peste văi și peste munți. După ce înfășurară copitele cailor cu smocuri mari de iarba moale, coborâră din munte, alene, tăcuți, ca niște umbre.

Și nici o ființă, din împărăție nu află ce a fost adus în noaptea aceea, în palatul monarhului.

Tânărul se întoarse acasă, liniștit.

Când pași în colibă, bătrânul începu să strige cu mânie :

— Unde ai fost atâtea săptămâni ?

De aceea te-am hrănit și te-am îngrijit, ca să mă lași tocmai acum, la bătrânețe, singur?

Tânărul, ca să-i potolească mânia, îi povesti cum a găsit comoara împăratului Constantin.

Bătrânul se înveseli.

— O să scăpăm acum de nevoi, zise el. Du-te și cere împăratului să-ți răspundească pentru fapta ta.

Dar tânărul nu voi să meargă la împărat.

— O să mă duc eu, dacă nu vrei să mergi tu, zise bătrânul.

— Nu te duce, îi răspunse tânărul. N'avem nevoie noi de aurul împăratului.

Dar bătrânul nu-l ascultă și se duse la împărat.

— Măria ta, zise bătrânul. Îți aduc o plăcămene dela fiul meu, care te roagă să-ți dai și lui măcar o căciulă plină cu aur.

— Cine este fiul tău? întrebă împăratul. Și de ce trebuie să dăm unui cerșetor o căciulă plină cu aur?

— Fiul meu nu este cerșetor! răspunse bătrânul. Fiul meu este tânărul care ți-a adus comoara împăratului Constantin.

— Ce vorbești? Ești nebun, bătrâne! strigă furios împăratul. Eu nu sunt copil să-mi spui basme, care povestesc despre comoara împăratului Constantin. Șterge-o de aici, că pun slujitorii să te bată cu vergile.

Bătrânul plecă. Dar a doua zi veni iar la palat. Împăratul porunci să-l prindă și să-i taie capul.

Tânărul așteptă o zi, așteptă două. A treia zi înțelese că se abătuse o nenorocire peste capul bătrânului.

Și se hotărî să se ducă la împărat.

Și pentru ca să-l asculte împăratul, tânărul vorbi astfel:

— Împărate! Eu n'am venit după voai mea aici. M'a trimis, stăpânul plăsurilor, care se întind dincoala de muntele Măgura. El te salută și cere să mi-l dai pe tata viu și sănătos. Dacă nu vrei să mi-l dai, ucidem-mă, că nu este bine să despartă tată de fiu. Dar să știi, că cel care m'a trimis, e mare și puternic, și va răzbuna moartea solului său.

Împăratul se speria și-l crezu. Dar nu putea să-l dea viu pe cel căruia el poruncise să-i taie capul.

Chemă atunci pe cel mai înțelept și sfetnic la palat. Dar nimănui nu știe să-i spună ce e de făcut.

Deschiseră atunci cartea legilor împărăției la pag. 999 și citiră:

"Pentru un tată ucis, trebuie să dai atâta aur, cât cântărește capul celui ucis".

Și tânărul zise:

— Faceți cum poruncește legea.

Puseră atunci pe un taler al cântărului capul bătrânului, pe celălalt o fanfurie cu aur. Dar talerul pe care era capul nu se ridică. Mai turnară în taler încă o fanfurie de aur. Talerul rămase și acum nemșcat. Mai puseră încă una, puseră, un sac, apoi toată comoara împăratului Constantin. Talerul pe care era capul bătrânului tot nu se ridică. Ochiul holbați al bătrânului, priveau cu lăcomie la aurul care strălucea alături.

Atunci tânărul pași în fața împăratului.

— Lasă-mă, Împărate, să-ți arăt de ce nu se ridică talerul pe care stă capul tatălui meu.

Și împăratul zise:

— Îți dau jumătate din împărăție, dacă mă vei face să înțeleg, ceea ce pare de neînțeles.

Tânărul zise:

— Aduceți o batistă.

Și îndată i se aduse o batistă. El acoperi capul celui ucis.

Apoi zise:

— Cântăriți-l acum!

Puseră patru chilograme de aur și

talerul se ridică la înălțimea celui-lalt.

— Dece, s'a ridicat acum talerul pe care e pus capul tatălui tău?

— Pentru că i-am acoperit ochii, răspunse el. Ori cât de mult aur ar vedea ochii omului laom, tot i se pare că e puțin.

Și tu îi semeni lui Împărate!

Eu ți-am adus șase sute de saci de aur, iar tu n'ai vrut să dai tatălui meu, nici măcar un ban de aramă.

Ochiul tău e lacom și nu se va satura niciodată.

Așa vorbi tânărul și ieși din curtea palatului, fără să ia nicio monetă de aur.

CENUȘEREA SA

(Continuarea din pag. 5)

acasă. Și-acasă au făcut o nuntă de-au jucat la ea o săptămână întreagă șapte zile'n șir și am jucat și eu și moșneagul meu, că eram mai binerei. Invârteam rustemul și bătuta ea la noi pe Olt, zicând:

Tot pe loc,

Pe loc.

Pe loc.

Să răsară busuloc.

Busulocul fetelor.

Dragostea flăcăilor

Iha-ha

Iaca-așa

Și iar-așa.

Și baba Floarea, deși babă, scoase un chiot și întărită într'atât flăcăii și fetele, că întinseră cu toții o invărtită în mijlocul odăii, de era să cadă tavanul cu noi. Nu se potoliră până ce nu-și făcură dambლა pe dea'ntr'egul! Apoi se așezară jos, care la tors, care la curățat porumbi, iar noi cei mici, le improșpătam prin blide, boabele fierte, presărându-le cu sare, să aibă după ce bea apă.

— Un tăciune

Și-un cărbune.

Mai spune băbută,

Spune.

— Ei, de s'ar fi isprăvit povestea aici, n'ar fi rău, că fata și flăcăul mult bine mai trăiau. Cât aș vrea eu să văd trăind și pe voi ca ei. — zise baba Floarea.

Pe fata moșneagului însă, spurcata de babă, tot nu vrea s'o lase în pace. Tot căuta în fel și chip să scape de ea, să lege la ochi voinicul și să-i aducă în casă pe puțoaara ei. O răma la inimă fericirea lor. S'a prefăcut în țigancă vrăjitoare, arz'o focul de năpărcă și a început să dea țărcoale pe la poarta lor, să momească fata și s'o prind'n mreje.

— Să-ți ghicească baba cu ghiocul.

Și-o să-ți spun norocul — zicea ea prefăcută în ghicitoare.

Și scoțând ghiocul din dăsață, începu să-l cânte și descante în felul ei, în fața fetei.

— Să-ți trăiască voinicelul, că tare-i frumos și harnic și bun la suflet, — zicea ea, s'o amăgească, dar ghiocul n'arată norocul dacă nu pui capul în poala mea, o țără.

Și fata, nepricepută cum era, se așeză jos și puse capul în poala babei. Iar ea, de colo, care atâta aștepta, hâțil îi înfipse un bold în pulpa piciorului și din fată ce era se prefăcu în pasăre, luân-

du-și sborul în copacul dela fereastra casei.

Ei, era ea o pasăre frumoasă, cu fel de fel de fel de pene împodobite, dar ce folos pentru voinic și mai ales pentru copilul ei, fiindcă uitai să vă spui că amândoi aveau de-acuma și un copil care țipa cât îl ținca gura după lapte.

Dar scorpia de babă habar n'avea de durerea lor. Ei nu-i păsa nimic. Ba dimpotrivă, se grăbi să piece acasă ca să aducă pe fie-sa în casa voinicului.

Din vârful copacului se auzi o voce:

— Darie

Pârdarie,

Deschide ferestrele

Că mi-s pline fățele

Și mă'ncoage laptele.

Darie aleargă îndată și chemă voinicul spunându-i cele ce a auzit. Voinicul deschise fereastra și pasărea măiastră sbură din copac în casă, fluturând aripile deasupra copilului. Voinicul o prinse în mână și începu s'o mângâie blajin.

— O! pasăre măiastră! zise el — de unde rățacești în casa mea? — Și tot mângâind-o se înțepa la mână de boldul înfipt în pulpă.

— Ce-o fi asta oare! zise el mirat și trăgând boldul afară fața moșneagului își reveni așa precum fusese.

Ea în grabă îi povesti cum a fost prefăcută în pasăre de baba vrăjitoare. Voinicul furios pune mână pe paloșul din cui și plin de mânie vru să taie vrăjitoarea în bucăți.

Dar fata moșneagului îl opri și-l rugă s'o ierte, numai numai ca să deslegă și pe masa din copac, fiindcă bănuiala ei era că tot baba o vrăjise.

Baba care tremura ca varga și ca să-și scape pielea, sgâlțai conacul de un ciot înfipt în tulpină, încolțindu-l afară și mare le fu bucuria când văzură pe mama lor.

Și dacă la nunta fetii a fost lume multă, apoi acum era o veselie, cum nu s'a mai pomenit vreodată prin acele locuri.

Voinicul a adus la el și pe moșneag, a oprit la el și pe mătușe, și eu ei împreună au trăit o viață lungă și îmbelsugată așa cum vă dorese să trăiți și voi copiii mei, ani mulți și fericiți.

Și am încălecat pe o șea

Și v'am spus povestea așa.

Iar noi, copiii, ascultând la ea, simțeam cum ne vine iene pe la gene și ne pică miere, de ni se lipeau ochii.

MARIOARA

Marioarei i s'apleacă pleoapele :
— Mamă, ești aici ?
— Aici, copilășul meu scump...
— Știi una, mamă... aș vrea să fiu regină...

Marioara adoarme și surăde în vis. Ah, ce multe flori ! Surăd și ele. Au înconjurat pătuțul Marioarei, șoptesc ușor de tot și răd cu voci subțirele. Sunt o mulțime... o cascadă de flori... roșii, albastre, galbene, albe, violete... parcă a căzut un curcubeu pe pământ și s'a revărsat în scântei vii, ca niște ochișori de copii...

— Marioara vrea să fie regină ! sunau veseli clopoțeli de câmp, clătănându-se ușurel pe piciorușele lor subțiri și verzi ca buratecul.

— Ah, ce ciudată este ea ! șopteau modest florile „Nu mă uita”.

— Domnilor, treaba aceasta trebuie judecată serios, se amestecă infuriată păpădia galbenă. Eu cel puțin nu mă așteptam la asta...

— Ce înseamnă să fii regină ? întrebă busuiocul albastru de câmp. Eu am crescut departe de oraș și nu știu obiceiurile voastre.

— E foarte simplu, se amestecă în vorbă garoafa stânjenie. Nici nu este nimic de explicat. Regina este... este... Nu înțelegi nimic ? Ah, ce neștiutoare ești ! Regina este... când o floare vrea să fie stânjenie ca mine. Cu alte cuvinte, Marioara vrea să fie garoafă... Ai înțeles ?

Toate florile au râs vesele. Numai trandafirii tăceau. Cine nu știe că regina florilor este trandafirul mirositor și fermecător ? Și o simplă garoafă să îndrăznească a spune că ea este regină?... Asta nu-i omenie !... Un trandafir se supără așa de tare, că se apringe ca focul !

— Ierțiți-mă, dar Marioara vrea să fie trandafir, căci pe trandafir toată lumea îl iubește.

— Asta-i frumos ! se supără păpădia. Dar atunci pe mine cum mă considerai ?

— Dragă păpădie, nu te supăra, o rugară clopoțeli de pădure, nu-i frumos ceea ce faci. Iată, noi nu mai facem șgomot, pentru că știm că Marioara vrea să fie clopoțel de pădure...

II

Erau adunate toate florile la un loc și toate se certau. Lăcrămioarele, vio-

letele, „nu mă uita”, busuiocul, garoafele și toate florile de câmp erau modeste, pe când florile crescute la ferastră, trandafirii, lălele, cameliile, narcisi, micșunele, îmbrăcate în haine de sărbătoare ca niște copii de oameni bogați, se mândreau din cale afară.

Marioarei îi plăceau mai ales florile de câmp, din care făcea buchete și împletea cununi. Ce draguțe erau toate !...

— Marioară, noi te iubim mult ! șopteau violetele. Noi ieșim cele dinții primăvara, când abia s'a topit zăpada...

— Și noi de asemenea, zicem lăcrămioarele. Suntem și noi flori de primăvară și creștem în pădure...

— Dar cu ce suntem noi vinovate dacă nu creștem în câmp ? se plângeau micșunele și zambilele. Noi am venit aici ca musafiri. Patria noastră e departe, în ținuturile calde dela miază-zi. Acolo niciodată nu e iarnă. Ah, ce frumos este acolo și cât ne doare inima de patria noastră ! Aici la voi e rece. Pe noi nu ne iubește nici Marioara.

— Și la noi e bine, se certau florile de câmp. D bună seamă că se întâmplă ca adesea să fie frig, însă asta-i sănătos. Frigul omoară pe dușmanii noștri cei răi, cum sunt viermii și cărăbușii. De n'ar fi frigul, ar fi rău de noi.

— Și nouă ne place frigul, adăogă ră trandafirii.

Uite ce vă propun eu, zise narcisul, hai să povestim ceva despre patria noastră, căci e foarte interesant de ascultat... O să ne asculte și Marioara, căci ea ne iubește și pe noi.

Aici vorbiră toți deodată. Cu lacrimi în ochi își amintiră trandafirii de Nisa, zambilele de Palestina, cameliile de Egipt. Aici erau flori adunate din toate părțile pământului și fiecare cunoștea o mulțime de întâmplări. Cele mai multe veniseră dela miază-zi, unde vara e veșnică și unde soarele arde ca para. Ce bine e acolo ! Da, acolo vara e veșnică ! Și ce pomi înalți cresc prin părțile acelea ! Ce păsări minunate, câți fluturi frumoși, care par ca niște flori sburătoare ! Și câte flori care seamănă cu fluturii !...

— Noi suntem musafiri aici și ni-e frig ! șopteau aceste flori dela miază-zi.

Floricelelor de câmp li se făcu milă de bieții oaspeți. Intr'adevăr trebuie să fii înarmat cu o mare răbdare ca să poți îndura vântul de miază-noapte și ploaia rece și zăpada... Să zicem că

zăpada de primăvară se topește repede... totuși e zăpadă.

— D-voastră aveți un mare neajuns, se amestecă în vorbă busuiocul. Nu vreau să vă fac morală, sunteți câte odată chiar mai frumoase ca noi — niște simple flori de câmp ! Da, n'am nimic împotriva d-voastră, căci sunteți oaspeții noștri, dar neajunsul cel mare este că d-voastră creșteți numai pentru oamenii bogați, pe când noi creștem pentru toată lumea. Noi suntem mai buni... Iată, pe mine mă puteți vedea în mâna fiecărui copil dela țară. N'aveți idee câtă bucurie aduc eu copiilor săraci ! Pentru mine nu trebuie să dai bani... Pe mine mă găsești pretutindeni pe câmp... Eu cresc împreună cu grâul, secara, orzul...

III

Marioara ascultă toate poveștile florilor și se miră mult. Ar vrea să vadă toate aceste țări despre care vorbesc ele.

— Dacă aș fi o rândunică, acum aș fi acolo ! își zicea. Dece nu mi-au crescut și mie aripioare ? Ah, ce bine e să fii o păsărică și să poți sbura unde vrei !...

Nici nu termină bine vorba, când în fața ei se opri văcuța Domnului, o ființă modestă, roșie, cu pete negre, cu căpșor la fel și cu mustați subțiri.

— Marioară, hai să sburăm ! șopti Văcuța Domnului, mișcându-și mustăcioarele.

— N'am aripioare, Văcuța Domnului.

— Așează-te pe spinarea mea !

— Cum o să mă așez, când ești așa de mititică ?

— Iată, privește...

Marioara se uită la Văcuța Domnului și se miră din ce în ce mai mult. Văcuța Domnului își îndreptă aripioarele de deasupra, se mărește de două ori, apoi își desface aripioarele de desupt și se face și mai mare... Se făcu așa de mare încât Marioara se putu urca pe spatele ei, între aripioarele cele roșii. Stătea minunat.

— Ține-te bine, Marioară, că începem să sburăm. Stai bine ? întrebă Văcuța Domnului.

— Foarte bine !

— Ține-te și mai bine...

Când Văcuța Domnului începu să sboare, Marioara închise ochii de teamă. I se părea că nu ea sboară, ci tot ceea ce se afla sub ea : orașele, pădurile, râurile, munții. Pe urmă i se păru că ea însăși se face mică. Era mai mică decât o gămălie de ac și ușoară ca puful păpădiei.

Văcuța Domnului sbura repede ca fulgerul.

— Uită-te jos! îi spuse într'un rând Marioarei Văcuța Domnului.

Marioara privi în jos și începu să dea din mâini:

— Ah, ce mulți trandafiri: galbeni, roșii, albi..

Întreg pământul părea acoperit cu un covor de trandafiri.

— Să ne lăsăm jos! se rugă ea de Văcuța Domnului.

Se lăsară jos și Marioara se făcu iarăși deodată mare, cum era și înainte iar Văcuța Domnului mică. Marioara alergă multă vreme pe câmp și adună un buchet de trandafiri. Ce frumoși erau! Ți se învârtea capul de mirosul lor! Dacă toată această câmpie am putea-o duce la noi acasă, unde trandafirii abia au curajul să se arate, ce minunat ar fi!..

— Ei, acum să sburăm mai departe, spuse Văcuța Domnului, desfăcându-și aripioarele.

Și Văcuța Domnului se făcu din nou mare-mare, iar Marioara mică-mică..

IV

Și sburară mai departe.

Cerul era albastru, iar dedesubt marea era tot albastră.

În curând sburară pe deasupra unui mal stâncos.

— Oare o să sburăm pe deasupra mării? întrebă Marioara.

— Da! Numai ține-te bine!

La început Marioarei îi fu teamă, dar curând se obișnuî. Afară de cer și apă nu se mai vedea nimic. Pe mare pluteau corăbiile, ca niște păsări mici, cu aripi albe. Ce frumos!.. Înaintea lor se vede un mal de nisip și gura unui fluviu, iar alături un oraș alb, făcut parcă din zahăr. Mai departe se zărește pustia moartă, unde trăiesc numai piramidele. Văcuța Domnului se lăsă pe malul râului. Aici se vedea crescând pepenași verzi și camellii — fermecătoare camellii, gingașe ca îngerii.

— Ce bine e aici! la voi! le spuse Marioara. La voi nu este iarnă?

— Dar ce este aceea iarnă? se mirau camelliile.

— Iarnă este atunci când cade zăpadă.

— Dar ce este aceea zăpadă?

Camelliile răseră chiar. Ele credeau că fetița din ținuturile dela miază-noapte glumește. E drept că în fiecare toamnă veneau dinspre miază-noapte o mulțime de păsări care povesteau despre iarnă, dar ele n'o văzuseră niciodată... Și nici chiar păsărelele acelea n'o văzuseră, dar spuneau și ele ce auziseră dela altele.

Marioarei nu-i venea de loc să creadă că pe aici nu cade niciun fulg de zăpadă. Atunci pe aici omul n'are nevoie nici de cojoc și nici de guetulețe calde.

Sburară mai departe. Dar Marioara nu se mai mira nici de marea albastră, nici de munți, nici de pustiiile arse de soare, unde cresc zambillele.

— Mi-e cald, se plânse ea. Știi ce, Văcuța Domnului, mi se pare că nu e bine să fie vesnic vară.

— Fiecare cum se obișnuiește, Marioară!

Se ridicară deasupra munților, unde se vedeau zăpezi nesfârșite. Aici nu era așa de cald. Dincolo de munți începură pădurile nesfârșite. Sub bolta copacilor era întunec, deoarece lumina soarelui nu putea să pătrundă niciodată prin frunzișul greu. Pe ramuri se jucau maimuțe... Dar câte păsări... verzi, roșii, galbene, albastre... Și ce minunate erau florile care creșteau pe tulpinele arborilor. Erau flori de culoarea focului, asemănătoare cu păsărelele și fluturării. Toată pădurea parcă ardea în focuri vii.

— Acestea sunt, orhidee! explică Văcuța Domnului.

P sub arbori era greu de mers. Sburară mai departe. Între malurile sale verzi, curgea domol un râu. Văcuța Domnului se lăsă pe o floare care creștea pe apă. Niciodată nu mai văzuse Marioara așa flori mari.

— Asta-i floarea sfântă! explică Văcuța Domnului. Se numește nufăr.

Marioara văzu atâtea lucruri minunate, încât obosi. Voia deacum să se întoarcă acasă, căci parcă tot mai bine se simțea acolo.

— Imi place zăpada, zise Marioara. Lumea nu e frumoasă, fără zăpadă.

Ele sburară iarăși și, cu cât se ridicau mai sus, cu atât era mai frig. În curând se arătară dedesubt, câmpii întinse acoperite cu zăpadă. Marioara nu mai putu de bucurie, când văzu primul brad.

— Bradul, bradul! strigă ea.

— Bine-ai venit, Marioară! îi strigă de jos bradul verde.

Acesta era adevăratul pom de Crăciun și Marioara îl recunoscuse numai-decât. Ah, ce brad frumos! Marioara se aplecă să-i spună la ureche cât e de frumos, dar deodată se pomeni căzând. Ah, ce groază a tras! După ce se rostogoli de câteva ori în aer, ea căzu în zăpadă. De teamă, Marioara ținea încă ochii închiși și nu știa dacă e vie sau moartă.

— Cum ai nimerit aici, copilașule? o întrebă cineva.

Așteptare

Ninge, ninge!

Și luminile le stinge

Crivățul turbat,

Peste țară revărsat.

Stăm lângă foc.

Cu gândul dus la joc,

La patinaj, la săniuș..

Cu mâinile căuș,

Astămpăr nu-i deloc.

Vântul suflă. Aștept,

Când soarele deștept,

Va trece printre nori,

Cu calde raze și fiori,

Și va veni la noi.

În casă și'n ogradă,

Să ieșim, pe stradă,

Să ne batem, ca la război,

Cu bulgări de zăpadă!

NICOLAE-PREDESCU-Timișoara

Marioara deschise ochii și văzu în fața ei un moșneag ghebos, cu părul alb. Ea îl recunoscuse numaidecât. Era acel bătrân care aduce copiii cuminți brazi de sărbătoare, stele de aur, cutii cu bomboane și jucării minunate. O, ce bun e acest bătrân!

Moșneagul o luă în brațe pe Marioara și acoperind-o cu cojocul, o întrebă:

— Cum ai nimerit aici, fetiță mică?

— Am călătorit cu Văcuța Domnului.. Ah, ce lucruri minunate am văzut, moșule!..

— Așa, așa..

— Eu te cunosc, moșule. Tu aduci brazi copilor.

— Da, da! Acum împodobesc un brad!..

Și ei îi arătă un băț lung, care nu semăna de loc a brad.

— Ce fel de brad este acesta, moșule? Asta-i un băț!

— Stai să vezi..

Moșneagul o duse pe Marioara într'un sat mic, acoperit tot cu zăpadă. Se vedeau pe deasupra numai acoperișurile și hornurile. Pe moșneag îl așteptau copiii de mult. Ei săreau și strigau:

— Brad, brad!

Moșneagul și Marioara se opriră la prima casă. Bătrânul luă un snop de ovăz, care nu era încă treierat, îl legă în vârful bățului, iar bățul îl infipse pe acoperiș. Deodată începură să vină din toate părțile păsărele mici, vrăbii, grauri de câmp, presuri galbene și începură să ciugulească boabele.

— Acesta-i bradul nostru strigau ele.

Marioara nu mai putea de bucurie. Ea vedea pentru prima oară un brad pregătit pentru păsări. Ah, ce veselie! Ah, ce bun bătrân! O vrăbioară care avea grijă de toate păsările, recunoscute deodată pe Marioara și strigă:

— Asta-i Marioara! Eu o cunosc bine. Ea m'a hrănit de multe ori cu firimituri!..

O recunosc și alte vrăbii și toate săltau de bucurie. Veni încă o vrăbie, care era o mare ștregăriță. Ea dete la o parte pe toate celelalte păsări și se năpusti să culeagă boabe de ovăz.

Asta era vrăbia care se certa cu peștele. Marioara o recunoscuse numai-decât.

— Bună ziua, vrăbioară!

— Ah, tu ești, Marioară? Bună ziua! Ștregărița de vrăbie sări într'un picioruș, clipi cu viclenie din ochi și spuse bătrânului:

— Marioara vrea să fie regină. Am auzit eu cu urechile mele când a spus aceasta!

— Vrei să fii regină, copilașule? întrebă bătrânul.

Aș vrea foarte mult, moșule!

— Bine, asta nu-i un lucru greu. Orice regină e femeie și orice femeie e regină. Acum du-te acasă și spune ceea ce ți-am spus ție și la alte fete mici..

Văcuța Domnului, de teamă să nu fie mâncată de vreo ștregăriță de vrăbie, nu știa cum să plece mai repede.

Sburară în grabă mare spre casă.. În cameră o așteptau pe Marioara toate floricelele... Se certau mereu și nu știau ce este cea o regină..

Motanul Marinache locuia cu stăpâna sa, o doamnă în vârstă, într-o casă albă cu ceardac și trepte de piatră. În fața casei era un castan mare de tot și umbrös, iar grădina era plină de fel de fel de flori, printre cari ziua întreaga sburau fluturi, albine și păsărele. Era un atâta du-te—vino, atâta zumzet și ciripituri de parcă ar fi fost acolo o veșnică serbare.

În fiecare după-ămiază, doamna cea bătrână se așeza într'un fotoliu de paie, lângă scările de piatră, își pune ochelarii și împletea. Numai din când în când ridică ochii spre castanul ale cărui frunze foșneau și şușoteau ușurel, ca o clasă de elevi micuți. Marinache, care era veșnic pe lângă stăpână-sa se instala pe ultima treaptă a scării. După ce privea albinele și fluturii ce sburau printre flori și o supraveghea pe stăpână-sa, care împletea liniștită, se convingea că totul e în ordine, își lingea labele, se culca covrig și adormea.

Într-o zi, tocmai când se așezase în fotoliu, cucoana auzi niște țipete ascuțite, înspăimântătoare. Ea văzu doi pițigoi cari zburau disperăți în jurul castanului, apropiindu-se, depărtându-se și, din nou, apropiindu-se. Marinache era în copac, lângă un cuib în care se zăreau pușorii, iar cei doi pițigoi, tatăl și mama țipau ca să-l alunge.

— „Marinache, Marinache!“ — strigă doamna speriată și, pîntrucă Marinache n'aude, n'a-vede, nu vroia să plece de lângă cuib, culesse de pe jos câteva pietricele și le aruncă spre el. Dar pietricelele nu-l atinseră și Marinache se aruncă asupra cuibului, mănca repede pușorii în timp ce părinții lor țipau îngrozii. Apoi coborî din copac cu multă băgare de seamă, vrînd să pară liniștit și nevinovat.

Bătrâni doamne îi curgeau lacrimi de indignare și-l certă cu asprime: „Ce-ai făcut, ticălosule? Pleacă de-aici, să nu te mai văd!“ Marinache se strecură în casă prin ușa întredeschisă.

A doua zi, când doamna se așeză ca de obicei la umbra castanului, Marinache, întinzându-se leneș, se instală pe ultima

CĂINȚA

lui MARINACHE

(După L. Frapié)

treaptă. Dar imediat, se auzi din copac un țipăt, o tânguire sfâșietoare: mama pușorilor mâncați îl recunoscuse pe Marinache. Era un țipăt greu de imitat și care însemna desigur: „Dă-mi pușorii mei, dă-mi înapoi pușorii!“

Tânguirea continuă, mereu, umplînd de tristețe întreaga grădină. Celelalte păsări tăceau. Parcă nici frunzele nu mai mișcau, nici fluturii nu mai zburau. Parcă și copacul și soarele și cerul luau parte la jalea păsăruicii-mamă.

Pisicile nu pricep limba păsărilor, totuși Marinache a înțeles tânguirea: „Dă-mi pușorii mei, dă-mi înapoi pușorii!“ El se face că nu aude, întoarce capul într-o parte, privește cu interes muștele și parcă ar vrea să numere florile din grădină. Dar păsărica se tânguie mereu și Marinache, fără să vrea, trebuie să ridice ochii spre copac, trebuie să privească și să audă. Iată-l încordat, cu blana sbârilită ca iarba bătută de vînt. Tristetea înconjurătoare îl pătrunde și îl chinuie. Vrea să miorlăie dar nu poate; ar vrea să plece, dar nu poate; trebuie să asculte tânguirea. Marinache se simte foarte nenorocit și, în sfârșit, reușește să adreseze stăpânei sale un miorlăit rugător care parcă însemna: „Te rog, spune-i să tacă!“

Bătrâna, cu mâinile în poală, cu împletitura lunecată jos, asculta și ea plînsul păsăricii și era întristată: „N'am ce-ți face, Marinache; i-ai mîncat pușorii!“

Țipătul pare acum plin de furie: „A, nu vrei să-mi dai înapoi pușorii?“ Lui Marinache i se face frică. Altă păsărică se apropie de cuib. E tatăl pușorilor mâncați și mama îl îndeamnă: „Du-te, du-te!“

Pițigoiul își ia zborul și, în rotocoale din ce în ce mai strîns, se apropie de Marinache.

Parcă l-ar ochi, parcă ar măsura depărtarea care îi desparte. Marinache stă ghemuit și nu face nici o mișcare. Strigătul mamei nenorocite îl înlemnește. Și iată că pițigoiul, mic cât o nucă, se repede la motan și-l lovește cu furie, cu ciocul, între urechi și pe bot: „na, bestie, care mănânci micuți nevinovați!“ Apoi sbură spre soată-sa.

O mare tăcere cuprinde grădina. Marinache simte că și natura, lucruri și ființe, îi sunt împotriva. Trist, nenorocit, cu capul plecat, se târâie spre casă și se ascunde într'un colț. Și zăpăcit, de câte ori Marinache își făcea apariția, după prânz, alături de stăpână-sa, păsărica îl aștepta în copac și pornea să se tânguie: „Cui, cui, dă-mi pușorii!“ — iar tatăl începea să sboare în cere, apropiindu-se de el. Cum îi zărea, Marinache pleca. Curînd, nu mai avut curajul să stea în grădină. El cobora treptele, zărea păsărica în copac și pleca.

După cîtva timp, cam vreo lună de zile mai târziu, Marinache văzu, într-o zi, cuibul din nou plin de pușori. Mama nu se mai tânguie. El privește pe Marinache, fără să-i mai arate ură și aceasta înțelege că a fost iertat. Se așază din nou pe locul său obișnuit, pe ultima treaptă a scării, lângă bătrâna doamnă care împletea. Marinache a devenit un înțelept și gîndește adînc. Gîndește că o pasăre-mamă e mai tare decît o pisică cu ghiare și cu colți; gîndește la acel ceva care chinuie pisicile cari mănăncă pușorii; gîndește la viața care dă înapoi mamei pușorii mâncați. Din când în când, pițigoiul-tată aduce de mîncare și pușorii cascade ciocurile. Atunci Marinache se preface că a auzit un sgomot în casă, se întoarce binîșor și se cuibărește cu spatele spre copac.

de MARIA PANĂ

